

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CONSELL DE CENT, 201

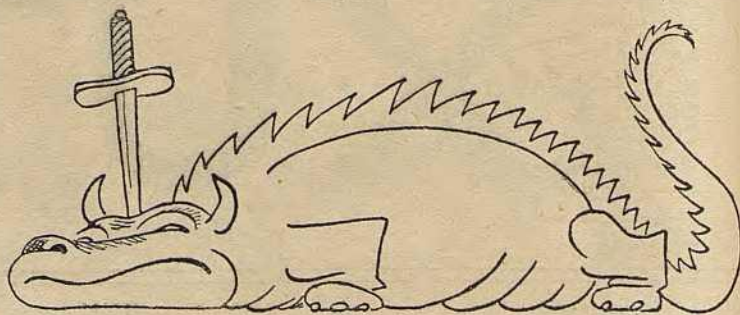
ANY X. — NUM. 438
BARCELONA, 3 DE MARÇ DE 1931

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 32596

QUADROS BIBLIC-ESPORTIUS

—Deixeu que els jugadors vinguin amb mí, perquè d'ells serà el regne blau-grana... i no s'hi perdres d'estar-hi bé.

De moment ja ho hem tapat... i fins a una altra!

COL·LECCIO DE CARTES OBERTES QUE REFLEXEN EXACTAMENT QUINA ERA LA SITUACIO BLAU-GRANA I QUINA HA ESTAT LA SEVA SOLUCIO

Carta d'un directiu dimissionari a un delegat

Distingit delegat: No estranyis que no t'hagi enviat les dues invitacions per al partit de diumenge, però tal com s'estan posant les coses, crec el més prudent no demanar res. L'Aguirre seria capaç de xeringar-nos publicant fotografies i documents, i per dues invitacions no val la pena. Si estàs disposat a deixar-te incloure en la candidatura d'enguany, comença a fer córrer que la situació econòmica és desastrosa i que el club se'n va de corcoll. Si em vols creure a mi, d'esport no en parlis, perquè ni tu ni jo no hi entenem res.

Sigues caute i solapadet, perquè amb diplomàcia i tortuositat jo crec que arribarem a venjar-nos d'en Rosés.

Procura portar uns quants pinnyols preparats per dir a l'Assemblea, que jo, si les coses van malament, proposaré en Macià per ocupar la presidència.

Hem de tapar-los sigui com sigui.

Disposa de l'amic

X.

Carta d'en Bellamy a un amic

Goud amico:

Mí estar acomiadado o sea estar finish, con el Barcelona. Yo ser cabeza de turco y pagar platos rotos. Cosa estar que bufa. Jugadores ser los amos y no querer entrenarse, y yo sobrar. Vendré primavera a London. Si poder durar un

año más la viña, yo vivir de renta. Ahora tener que trabajar. Prepara alojamiento.

Hasta la vista,

Bellamy

Carta d'un jugador blau-grana que no sap gaire d'escriure, a la seva mare, que viu al poble

Cerida mama:

Ay cerido gafart la pluma para desirte que no te moines por que todo astá rreglado y bolvemos a cer los amos. Este Zami es un trumfo y aora manda él. Yo no soy de los que estoi vien conel i me va mui vien. Me pienso que me suberan el sueldo. El Bellamy ya no es entrenador y aora nos entrena el Zami. Nos reimos mutcho. El Zami es mui trempado y nos esplica muchas cosas dibertidas.

Sabrás que el señort Roses nos conbido a senart y nos trató con ceriño i estimasion i nos dio un abano mui gordo. Nosotros le prometimos ser buen miñones y el estava mui satisfetcho. Aora esclaro que para acer quedar bien este senyort emos de pensar y ganar los perdidos però los viejos disen que no nos en penediremos i todos penamos y ninguno ase mandanga.

Di a la Pepeta que cuando me agan el benefisio nos casaremos i que no padasca leyendo que e tomado mal, porque yo no he tomado mal y quando el diario dise que e tomado mal es que estava cansado y ago como aquel que griñola y

me voi a pie cojo com si estiese lecionado.

Dile al Calet que se entrene mui porque cuando sea mas grande le presentaré al señort Roses i lo llogaran.

Resibe mutchos recuerdos de su ijo que la quiere y le b. la mano con espresiones para todos y un beso para la Pepeta.

Sullo que lo es,

X.

Carta del senyor Rosés a un correlligionari

Volgut amic:

D'allò que vàrem parlar l'altre dia, he variat de manera de pensar i definitivament em presento. He solucionat el malestar blau-grana i m'he apuntat un èxit. Els jugadors són els amos i estant bé amb ells tot va com una seda.

Els socis estan contents i em penso que tornaran a elegir-me president.

Explicat això, ja no t'estranyarà que em presenti per a regidor, amb probabilitats d'èxit.

Segons com es desenrotllin els esdeveniments, ja t'enviaré instruccions.

Mentrestant, disposa del teu amic i correlligionari,

Gaspar R.

Com que les lletres reproduïdes no necessiten comentaris, i un tip d'escriure sempre fa de bon estalviar, matem-ho aquí i no en parlem més.

Dova

Qui té la culpa del contracte d'en Bellamy?

Abans de parlar del contracte del senyor Bellamy, hem de fer una advertència. Tots els aficionats al futbol estan enterats de què l'entrenador del «Barça» ha estat suspès d'empleu, però no de sou. Això és com si li haguessin dit que es comenci a despedir de les amistats i preparar les maletes, perquè de seguida que s'acabi el contracte que li tenen signat l'enviaran a Anglaterra amb el primer vaixell que surti.

Per tant, en Bellamy és ja un *caldo*, i com que això de *cebarse en un caldo* és una mena de cosa que no es pot permetre, ens sabria molt greu que els que llegissin el nostre article es pensessin que la nostra intenció és apretar el futur ex-entrenador del «Barça», per allò de què de l'arbre caigut tothom es

veu amb cor de fer-ne llenya. La nostra intenció no és aquesta, sinó que el que ens ha guiat a parlar d'aquesta qüestió ha estat un desig molt humà de defensar en tot el que bonament sigui possible el més-ter esmentat.

Hem fet aquestes consideracions perquè cada dia ens anem convencent més que en aquest món és cosa d'anar a pams, perquè, del contrari, no ens entendríem. I una vegada exposat això, entrem de dret al que fa el cas, o sigui el contracte que hi ha entre en Bellamy i el «Barça».

En Bellamy ha fracassat, no pas perquè l'equip hagi anat malament i s'hagin perdut els partits, sinó perquè tothom s'ha anat enterant del contracte que motiva aquestes ratlles, i que és el que li ha valgut

la majoria d'enemistats amb què compta. Potser hi haurà més d'un sidralista dels que llegiran aquest article que s'entestarà en què en Bellamy ha fracassat esportivament, ja que el «Barça» en aquest torneig de Lliga ha fet uns quants paperets que fan venir les llàgrimes als ulls. Però els que opinin d'aquesta manera que ens perdonin, ja que no podem pas estar d'acord amb ells.

Al nostre modest entendre, ni els delegats ni els socis no són ningú per judicar l'actuació de l'entrenador, per la senzilla raó que no l'han vist actuar. Nosaltres tampoc no podem dir que hagi fracassat, perquè no l'hem vist tampoc entrenant els blau-grana. Entenem que els únics que podrien dictar sentència en aquest afer serien uns tècnics que haguessin seguit les sessions d'entrenament i haguessin anat observant el que feia en Bellamy per tal de corregir els defectes dels jugadors.

Suposem que no faltarà qui con-

—Bufa! En menys d'un mes s'ha empassat dues botifarres, una Junta i un entrenador!
Per l'edat que té, posseeix un estómac ben reforçat!

testarà que les causes es judiquen pels seus efectes, i que vist el panorama engrescador que presenten els *scores* dels partits de Lliga, no cal rumiar gaire per notar que la influència d'en Bellamy és d'una eficàcia sorprenent. Arribant a aquest punt, ja podrem enfocar la qüestió cap allò de què l'entrenador és bo mentre es guanyen els partits, però quan es perden l'entrenador és dolent de solemnitat i s'ha d'acomiarar en sec. En un club en el qual els partits els guanyin els jugadors, però de les desfetes en tingui invariablement la culpa l'entrenador, no hi pot haver cap entrenador que hi faci anys. El «Barça» és d'aquests. En Forns va fracassar perquè a Amèrica es va fer aquell paperet tan galdós, i en Bellamy ha fracassat perquè l'Athletic va fer dotze gols a en Llorens i perquè l'Arenas va guanyar per cinc a cap i perquè s'ha empatat amb l'Alavés i amb el Racing, de Santander. Si a Amèrica s'hagués guanyat, i si el dotze a un de Bilbao hagués estat al revés, ningú no s'hauria recordat d'en Forns ni d'en Bellamy, tot i que ells no haurien estat ni millors ni pitjors entrenadors del que eren quan van succeir aquestes coses que van motivar el fracàs respectivament.

Concretant-nos al cas d'en Bellamy, si tots els que van veure el partit de Sant Mamés convenen que els dotze gols van ésser deguts a la tarda fantàstica dels davanterers de l'Athletic i a què en Llorens es va desmoralitzar, quina culpa hi té l'entrenador amb tot això? Si a la Directiva se li va acudir provar en Portes en un partit de tant compromís, sense saber el resultat que podia donar, quina culpa hi tenia l'entrenador que a l'hora de fer els equips no li deixen ésser? Si en Guzman està lesionat i en Roig no és mig-centre de prou categoria pel primer del «Barça», per què se n'ha de donar també la culpa a l'entrenador? Si el dia que surt l'Arocha, la davantera fa gols, i si el dia que l'Arocha no pot sortir perquè està lesionat, no en fa, quina culpa té l'entrenador que el canari no pugui jugar?

Al nostre entendre, l'aspecte esportiu de l'afer Bellamy és aquest. Si hi ha algú que es pensa que canviant l'entrenador es guanyaran tots els partits i el club es podrà

banyar amb aigua de roses, que no es faci il·lusions, perquè no guanyarà per desenganys. En lloc d'un entrenador, val més que el «Barça» llogui un camafeu, una mascota o un amulet que portin sort, siguin infal·libles i facin guanyar sempre, i tot quedarà resolt. I si resulta que els partits es perden perquè els jugadors no tenen moral, aleshores el que els fa falta no és precisament un entrenador, sinó que el millor que podrà fer la nova Directiva blau-grana serà llogar qualsevol senyor rector que sigui doctor en teologia, per tal que cada dia dongui mitja horeta de classe de doctrina i de religió i moral, i potser d'aquesta manera es solucionarà el conflicte.

Ja hem dit que per nosaltres el pare de la criatura és el malestar que ha portat el contracte d'en Bellamy, que veritablement és un bon tros exagerat. Sembla que en Bellamy té assignat un sou de dotze lliures esterlines cada setmana, de les quals en cobra dues en començar la temporada (o siguin dues lliures per cinquanta dues setmanes, total cent quatre lliures que cobra de cop). Té casa franca, amb llum, aigua i calefacció, també tot franc. Cobra quinze duros per partit guanyat i set per empatat, i si l'equip guanya campionats cobra els premis com si fos un jugador, amb la particularitat que a ell li paguen com si hagués jugat tots els partits, i en canvi els jugadors cobren en proporció als partits que han jugat. Això es veurà

—No ho entenc! Diuen que la vida està molt cara, i acabo de passar pel carrer del Call, 3, 5 i 7, i hi ha una cua formidable.

—Està clar! Són les camiseres Bellfort, que fan rebaixes de debò i el públic s'hi aboca.

més clar amb un exemple. El «Barça» dona mil pessetes de premi del campionat de Catalunya a onze jugadors. (Mil al porter, mil al defensa dreta, mil al mig-centre, etcètera). Doncs bé: com que difícilment cap jugador fa tots els partits, sinó que per culpa d'una lesió o de qualsevol cosa per l'estil, ha de jugar el suplent, a l'hora de les mil pessetes se les han de repartir. Posem per cas el lloc de davanter-centre, i fem-nos l'efecte que durant el Campionat de Catalunya l'haguessin ocupat tres vegades en Sami, una en Sastre i sis l'Arocha. Doncs a l'hora de les mil pàfies n'haurien tocat tres centes a en Sami, cent a en Sastre i sis centes a l'Arocha. En canvi, l'entrenador les cobra totes mil, ja que ell, com que no es lesiona ni ha de fer sortir el suplent, pels efectes monetaris és com si hagués jugat els deu partits, i per tant cobra les mil peles.

Això, naturalment, als jugadors els ha de fer molt poca gràcia. Com tampoc no els en ha de fer gens que l'entrenador que contempla els partits assegut a la cadira, sense exposar-se gens ni mica, cobri quinze duros si es guanya, i en canvi els que juguen, que són els que guanyen el partit si és que es guanya, i que s'exposen a trencar-se una cama o a ésser víctimes d'un accident desgraciat, només en cobren deu.

El contracte d'en Bellamy s'acaba el juny, i per acomiadar-lo se l'ha d'avisar amb tres mesos d'anticipació, amb el ben entès que si no li diuen «prou» tres mesos abans de finir el contracte, en Bellamy té dret a cobrar el sou de tot un any.

Repetim que, al nostre entendre, el fracàs d'en Bellamy és aquest contracte. Ara bé: quina culpa té el futur ex-entrenador del «Barça» que li fessin aquestes condicions tan fantàstiques? Com si li haguessin volgut regalar a més sis cases a la Diagonal, un parell de «Rolls» amb quarto de bany i calefacció central i un talonari de xecs en blanc per poder anar tirant de la rifeta i del compte corrent. Es que per ventura ell havia de fer compliments?

L'homenatge, doncs, s'ha de fer a qui li va signar aquest transcendental contracte. No els sembla?

DIFUNT

La reaparició de l'Alís i la comprovació d'en Lalleau

Allò que dèiem l'altra setmana i que tantes protestes va alçar en el si de l'organització, dimecres, a l'«Olympia», va tenir una comprovació ràpida, exquisida i edificant. En Lalleau, sense necessitat d'haver de fer cap sacrifici, ni violentar-se per vèncer la seva natural modestia, va posar de relleu la seva classe envejable i les seves dots d'encaixador.

El públic ja va comparèixer a l'«Olympia» una mica escamat i previngut pels rumors que corrien feia dies. La majoria deien:

—Lalleau... Lalleau... em sona... Segurament és un home sonat.

...I en Lalleau no va defraudar a ningú. Quan l'Alís va pujar al ring, l'angoixa féu presa de tots nosaltres. En Ricard es presentà groc, demudat, emocionat com si s'anés a casar i amb un tremolor a les cames que no senyalava res de bo. Semblava talment que anés a debutar i que el contrincant fos el *puncheur* més terrible de l'edat de pedra.

Els primers *rounds* foren de lleuger domini de l'Alís. Amb les naturals reserves i la por de fer el ridícul, ambdós contrincants procuraven no estirar més el braç que la mànega i evitar de totes passes un Déu ens guard d'un ja està fet. Davant de la prudència d'en Lalleau, però, l'Alís es confià i investí. Llamp! Què va haver fet! En Lalleau, només de veure que l'Alís investia, va perdre la serenitat, i començà a fixar-se amb la lona per tal de triar un lloc decent on deixar-se caure. I a la primera oportunitat va deixar-s'hi anar. Va deixar-s'hi anar per equivocació, creient que un *crochet* de l'Alís l'havia tocat, però en adonar-se que el *crochet* havia passat de llarg sense fregar-lo i que de ro-

mandre a terra podia despertar suspicàcies, va alçar-se amatent, confessant la seva equivocació. Llavors l'Alís va etzivar-li una esquerra, i en Lalleau, sentint-se tocat de debò, va creure arribat el moment oportú per fer l'anec sense que ningú tingués dret a reclamar i es va ajeure amb aquella elegància.

—Mandanga!—va cridar el públic, amb aquella vista que el caracteritza i escamat com un lluç del Cantàbric.

En Casanoves, comprenent que allò havia estat una encerada, va conferenciar amb els jutges i entre tots acordaren retenir la borsa d'en Lalleau.

D'aquesta manera tot va solucionar-se.

Nosaltres, pensant que havia rebut l'únic que no podia defensar-se, vàrem sufocar-nos i vàrem dissimular.

Es una delícia, però com que no

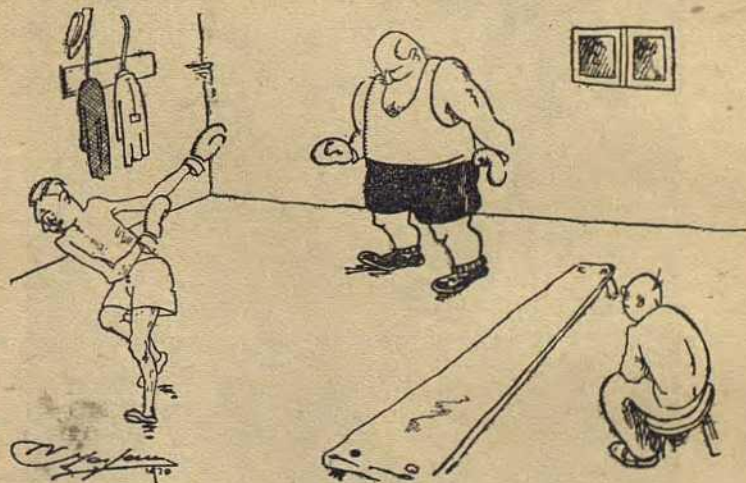
ens agrada parlar de coses tristes, anirem pels altres combats.

En Barboteux va efectuar un altre combat amb agalles. El seu contrincant, en Montes, tenia la pretensió de boxar a veure venir, sense exposar el físic, però com que en Barboteux no és home que li agradi perdre el temps, va tenir paciència fins al cinquè *round*, i en arribar aquí, va començar a engegar mormes, no parant fins que el combat li fou adjudicat per punts, d'una manera clara, diàfana i transparent.

En Marco va aconseguir aguantar-se a peu dret fins el quart *round*. Amb un ull com un *parterre* i un nas com una palmera, en arribar al quart *round* va anar de corcoll per vuit segons, i en veure que en incorporar-se seguia rebotant amb una indiferència corprenedora com si ja fos mig de l'altre món, l'àrbitre va declarar-lo batut per inferioritat i en Monllor fou proclamat campió de Catalunya.

Després d'aquest combat, en Monllor ha entrat a la categoria d'as.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

—I vostè volia ésser pes gall? Que no ho veu que és un gallina?

PEL·LICULES DIBUIXADES

A poc a poc el públic cinematogràfic ha anat experimentant per les pel·lícules de dibuixos sonores una admiració més sincera, fins al punt que, en l'actualitat, foren molts els que dubtarien entre un programa d'aquesta mena o una superproducció de la senyora Greta Garbo.

Quan l'estrena d'*El desfile del amor* al «Coliseum», ja es produí un rebombori netament favorable als films de ninots amb motiu de *La barca de Noè*, la deliciosa pel·lícula dibuixada que precedia el *flirt* Chevalier-Mac Donald. El moment aquell en què totes les bestioles, uniformades i amb ritme militar, anaven bufant un instrument distint tocant una marxa digna d'ésser dirigida per un Lamote de Grignon, va convèncer els més escèp-

tics i va temptar a més d'una estilogràfica popular de l'Ateneu. En Carles Soldevila des del seu «Full de Dietari» va fer, si no recordem malament, un elogi entusiasta de *La barca de Noè* i fins tingué uns mots coratjosos pels nostres dibuixants, d'entre els quals n'anomenà tres o quatre com a probables fel·ços animadors de films d'aquest gènere.

Una vegada el nostre dibuixant va publicar un article tot seguit, dient que, pels dibuixants, no es perdria

El rey de los frescos

La pel·lícula dels deportistes

La pel·lícula del bon humor

pas, i que tot era qüestió de trobar uns senyors *comme il faut* que no els portessin una minuciosa comptabilitat dels fulls de cartolina gastats ni els aigualissin la tinta xinesa. O, per dir-ho d'una manera més senzilla: que no manquessin les satisfaccions necessàries per arribar on calgués.

I el més trist del cas és que els senyors aquests no han sortit, i dibuixants d'un estil tan adequat, d'un grotesc tan sublim per a fer pel·lícules còmiques de dibuixos, com un Cornet, un Juneda i un Moreno, poso per exemple, han de continuar dalint-se a cada nova estrena, veient com el gat «Fèlix» toca el xilofon al damunt de la carcanada d'un esquelet i el ratolí «Mickey» embadaleix la seva enamorada tot polsant-se la cueta esquifida, que resulta tenir sonoritats de bandolina.

Uns senyors de la «Paramount» varen dir quelcom de tot això—d'una manera molt casolana i sense una intenció determinada—a en Cornet, i aquest, que amb això de les activitats fins supera el senyor Sunyol, no va voler llençar-se sense comptar anticipadament amb una base de treball dignament re-compensada.

Nosaltres, al seu lloc, hauríem fet exactament; perquè, veuran: fer una pel·lícula dibuixada no és pas il·lustrar un «xisto» ni fer una historieta per a infants.

Són quinze mil dibuixos, senyors!

Tanmateix, val la pena de rumiar-s'ho una mica...

Apa, senyors de la «Cinæ», vos-

La més colossal pel·lícula de la temporada serà

El rey de los frescos

DEPORTS - BON HUMOR

En Charlie Chaplin i en Charlot

UNA GRAN PRODUCCIÓ
UFA

EN
CAPITOL CINEMA
I KURSAAL

UNA MUJER EN LA LUNA

Exit extraordinari i suggestiu

tès que no s'esveren per res, per què no intenten també el monopoli dels nostres dibuixants i no ens lliuren per ben aviat una pel·lícula de ninots totalment parlada en català?

Acolliríem la novetat amb *repi-que general de campanas* i en el castell de focs artificials dels nostres elogis ja poden estar segurs que no hi planyeríem pas res.

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

ENTREMESOS

NOVAMENT JOHN GILBERT

John Gilbert, comprenent que si esperava posseir una gargamella adequada per a triomfar amb el sonor potser els que fins ara l'han admirat sincerament ja ni se'n recordarien, ha fet un cop de cap i s'ha encarregat del protagonista de la pel·lícula *Way for a Sailor*, en la qual apareix espitregat, amb gorra i sense el bigotet característic.

Lluïnt aquesta indumentària, és de suposar que el públic trobarà adequada la seva veu 100 per 100 regadora que tant va desensisar-nos en *Hollywood Revue*.

CRESPO-MARIA ALBA

Josep Crespo i Maria Alba, diu que freqüents junts els més luxosos cabarets d'Hollywood. I els comentaris—com en el més vulgar dels celoberts barcelonins—de la gent que es guanya la vida il·lustrant quilòmetres de celuloide han adquirit proporcions alarmants fins al punt d'intrigar als inintrigables

periodistes, que han cuitat a preguntar-los si ja havien fet un pensament.

Resposta d'ambdós artistes: que només existeix el *natural companionerismo* entre dos artistes que han interpretat juntos un romance de amor.

De la qual cosa se'n dedueix que sols s'aconseguirà formalitzar les coses el dia que estiguin ben carregats de... romances.

La reunió dels quatre darrers milers

Varen demanar la paraula una colla que semblaven trets de la conferència que va donar en Castany.

—Demano la paraula—deien una i mil vegades. I quan la tenien remarcaven que pensaven totalment com el que havia parlat anteriorment.

Un altre que sembla tret de *L'honor del barri*, d'en Dova.

Salta un i diu:

—Demano la paraula.

En Vila:

—Com se diu vostè, farà el favor?

—Mussolés.

Amb el brogit tothom va entendre Mussol. En Vila li preguntà:

—Com diu? Mussol?

—No, senyor; Mussolés.

La rialla fou general.

I no va poder parlar.

El to general dels discursos fou el sentir general partidari de la supressió de delegats. A l'hora de demanar les responsabilitats i de parlar d'empleats, el senyor Rosés va demanar que ho deixessin a criteri de la Junta. En parlar de les lesions dels jugadors, es va armar una mica d'escàndol perquè no es deixà parlar a qui ho volia fer per dir-ne quatre de fresques. Llàstima!

L'èxit de la nit el va tenir la

Abul en el TIVOLI

Programa excepcional d'ari i realisme

Romanzo sentimental

de Serge M. Eisenstein

I

Sous les toits de Paris

(Sota les teulades de París)

per Albert Préjean i Pola Illery

campana amb la qual la presidència demanava ordre.

Semblava aquell esquellot que en certes ocasions apareixia pel camp de l'«Espanol» i que els *mansos* dels toros porten al coll.

En Mesalles, que també hi era, va demanar la paraula en un moment que hi havia regular escàndol, produït per en Clotet, el *enano de la venta* (li diem això perquè té la veu més voluminosa que el cos) i, dirigint-se a la presidència, va dir:

—Demano la paraula per una qüestió d'ordre.

Un que hi havia vora d'ell, li va dir, amb una bona fe que trencava el cor:

—No tingui por, no passarà res. Ja hi ha el delegat governatiu.

Quan volien fer jurar o prometre als delegats que no acceptarien el càrrec a la Junta, en Vila va dir amb un èmfasi presidencial que a ell, si el votaven per la Junta, hi aniria sense escrúpols, tota vegada que comprenia que algú o altre hi havia d'anar, puix que així podrien treballar per la supressió de delegats.

Això és diplomàcia!

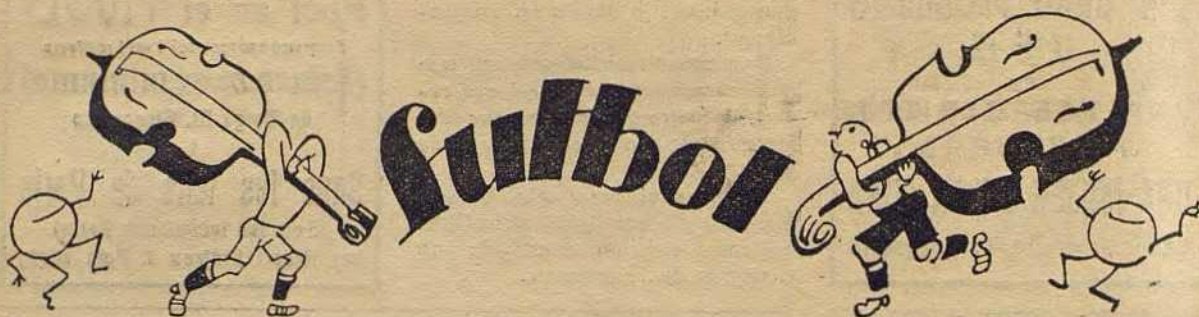
Potser la dimissió de federatiu obeeix a preferir ésser directiu del «Barça».

KARPANTA

AL CAPITOL I KURSAAL VEGI

LA MUJER EN LA LUNA

Original film de FRITZ LANG. - Inspirat en la novel·la de Juli Verne

En mig de l'entusiasme indescriptible del públic, que xiulava per fer-se passar l'ensopiment, el «Madrid» va guanyar per 3 gols a cap i l'«Europa» prengué seient fixo a fer cua de classificació, donant proves d'una conformitat exemplar

DEU N'HI DO!

Si diguéssim que l'expectació que havia despertat el partit entre el «Madrid» i l'«Europa» era extraordinària, faltariem a la veritat. Com tampoc no estariem prou justos si féssim córrer que no arribava a normal.

El camp de l'«Europa» presentava un aspecte bastant reconfortador per la caixa del club, ja que les populars estaven atapeïdes. En canvi, la tribuna només es va mig omplir, i les preferències ni a mig arribaven. La gent esperava que el «Madrid» guanyaria, però no considerava imprescindible anar a presenciar el partit.

L'èxit de públic no fou d'aquells que no tenen precedents, però Déu n'hi dó.

EL PRELUDI I ELS PREPARATIUS

El preludi va anar a càrrec dels de l'hockey. Entre el «Barça» i l'«Europa» es va armar un ball de bastons, i encara que no va arribar a ésser tan divertit com unes enramades, com que van quedar sis a cap a favor del «Barça» i hi va haver moviment, per passar l'estona la gent va trobar que ja estava prou bé.

Després del preludi van venir els preparatius. Van sortir els de Madrid amb en Zamora al davant,

i en Quesada ja es va apuntar el primer èxit de la tarda. A continuació van sortir els de l'«Europa», amb uns jerseis blau-marí que eren l'acabóse, i en Florensa, a més a més, duia una camisa amb els colors de l'«Athletic», de Bilbao, que n'hi havia per llogar-hi tribunes.

Van evolucionar els fotògrafs, el senyor Steimbom va fer allò del duro i ja hi vam ésser.

AI, FLORENSA, QUE PATIREM!

La primera arrencada de la tarda va anar a càrrec de l'«Europa», i com que en Zamora va tenir la delicadesa de fallar la jugada, potser per donar emoció al començament, la gent es va fer l'efecte que l'«Europa» encara podia guanyar,

i ja se sap que sempre va bé que els socis siguin optimistes.

Però a continuació una combinació dels davanter madrilenys va provocar una situació anguniosa per la porta d'en Florensa, i el castís porter de l'«Europa» va sortir a donar un tomb, la porta va quedar desamparada, la pilota la governaven els de Madrid i tot plegat va fer posar la pell de gallina als més desapassionats. Va ésser en aquest precís moment que la gent va poder apreciar que en Florensa tenia un dia una mica espès i que valia la pena de no perdre de vista que l'«Europa» encara podia perdre.

SI L'ARRIBA A ENCERTAR BE...

El «Madrid» de tant en tant feia unes escapadetes cap a la porta de l'«Europa» capaces de sembrar l'alarma i de portar conseqüències, i sort que els defenses del Guinardó no perdien la serenitat i sempre arribaven el moment just per sortir del compromís.

En Lazcano, que feia de davanter-centre dels madrilenys, corria com un desesperat, i per provar de produir alteracions al marcador, no s'estava de res, ni d'investir en Florensa sempre que l'ocasió es presentava. Precisament en una sortida del porter «europeista», aquest i en Lazcano van rodar pel

Pòdrien haver-lo evitat aprenent a conduir en la

ESCOLA NAVARRO

Rocafort, n.º 66, taller

Rics Cafès - Cacao Bombons

Torrador i Fàbrica a
BARCELONA
TRAVESSERA, 13
Telèfon 72851

TUPINAMBA

Xocolates - Tes Caramels

176 Sucursals a Espanya:
MADRID,
MONTERA, 21 dup.
Telèfon 17174

verde y mullido césped, i com que es veu que al madrileny la cosa no li va fer gaire gràcia, a terra mateix va clavar una pinya a en Florensa, que si l'encerta bé el desencola. Afortunadament el refli no es va adonar de res i la cosa no va tenir conseqüències.

EL PRIMER GOL I LA MILLOR JUGADA DE LA TARDA

Val més que no hi fem comentaris, perquè tampoc no arreglaríem res. Ja està fet i no té remei? Doncs no en parlem més. L'Esparza va ésser l'encarregat de resoldre un embolic davant la porta de l'«Europa» amb un oportú cop de cap que va ésser el primer gol.

I després va venir la millor jugada de la tarda, de la qual en va ésser protagonista el senyor Steimbörn. Resulta que aquest senyor, es veu que tenia molt d'interès a fixar-s'hi bé, ja que seguia el joc de molt a prop, i més d'una vegada enredava combinacions privant el pas als jugadors o tocant la pilota i fent-la canviar de direcció. Cada vegada que succeïa alguna cosa d'aquestes, la gent es feia un tip de riure, però als jugadors els feia molt poca gràcia.

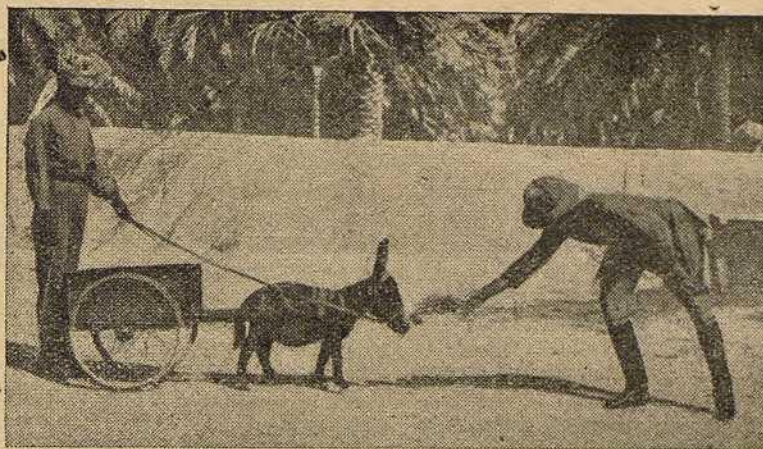
I tot d'un plegat les intervencions d'aquest senyor es van acabar en sec. No sabem com, ni qui, ni per què, però el cert és que algun jugador va fer-li la traveta i el senyor Steimbörn va fer una tombarella sensacional.

Excusem dir que d'aquí en avall ja va seguir el joc de més lluny.

TORNEM-HI I ENLLESTIM

Es va acabar la primera part, van circular pissarres i es va reprendre el joc. El «Madrid», que durant el primer temps havia mig dominat, va intensificar les seves escapadetes, gràcies a què els mitjos de la casa estaven perquè els fessin un homenatge a cada un. I d'això en van resultar dos golets més que es van cuidar de fer-los l'Eugenio i en Leoncito, un per barba.

En Quesada va seguir guanyant-

L'ase més petit del món, amb el seu carretonet, precursor dels automòbils «Austin».

(Fotografia que es conserva a l'Arxiu del País del Sidral)

se les simpaties del respectable gràcies a les seves intervencions fora de to i els seus desplantes. En Zamora es va anar assegurant. Els davanterers de l'«Europa», llevat d'en Bestidet, no es veien ni buscant-los amb lupa. L'Escribts tirava totes les còrners malament i els mitjos seguien fallant una pilota darrera l'altra amb una constància i una perseverància dignes de tots els elogis.

Si a això hi afegim que els de Madrid també estaven bastant espessets, no costarà gens de suposar que el públic es va avorrir sobiranament i que els espectadors

de tribuna, per fer-se passar l'avorrimment, picaven de peus com si fossin a un cinema que presentessin una pel·lícula de cap per avall.

DEIXEM-HO CORRER

Del «Madrid», en Zamora i els defenses, junt amb els extrems, especialment l'Eugenio, es van emportar el màxim de sufragios.

De l'«Europa», en Florensa estava espesset, dels defenses sort n'hi va haver, els mitjos val més que els deixem tranquils, i dels davanterers l'únic que es va bellugar i que va provar fortuna va ésser en Bestidet.

El senyor Steimbörn es pot donar importància dient que fou el que entretingué més al públic, però hem de confessar que el seu arbitratge va ésser d'aquells tan tronadets. Les faltes grosses li passaven totes, i els jugadors fins i tot es permetien el luxe de tocar la pilota amb les mans al mig del camp, sense que ningú no els digués res. En compensació, es va entretenir tocant una pila de còsetes que no valien la pena i de faltes imaginàries en va senyalar tota una col·lecció.

VADE-MECUM

Autos de luxe

per Casaments,
Bateigs i Comunionis,
des de 10 ptes. hora.

Per Carretera,
des de 60 cènts. km.

—
INFORMES:

R. ACERO

Casanova, 34 - Telèfon 34702

PROVEU Gasoses i sifons MONT-ALT

Elaborats amb aigua dels MANANTIALS MONT-ALT, S. A.
Declarats d'utilitat pública per R. O. del 24 de gener de 1927

De com el «Barça» va apuntar-se una victòria per la mínima diferència damunt el «Racing de Santander», i de quina manera més sorprenent en Nogués va revelar-se davant de l'astorament de tothom

Els jugadors blau-grana, abans de sortir al camp hagueren d'escaltar l'arenga d'en Sami:

—Jugadors blau-grana! Es pre-cis que feu un esforç i demostreu que sou dignes dignes de defensar els colors del club degà. Que ningú faci el ronsa, perquè el que s'ensopeixi li engruno la dentadura. Fins avui de tot n'ha tingut la culpa l'entrenador; d'ara endavant l'entrenador no serà culpable de res. Al tanto i el que'm faci quedar malament se les tindrà amb mi en sortir del camp.

Amb aquesta «arenga» els jugadors del «Barça» varen reviscolar-se tots i fins en Goiburu va treure faves d'olla. Amb una moral com una casa de pagès i unes ganes de guanyar que donaven goig de veure varen trepitjar el gazon del camp de Santander, que era ple a vessar, perquè quan el «Barça» va a fora tot es vessa i hi havia expectació.

... I va començar a dominar el «Racing», però platònicament. El seu domini era purament espectacular i per divertir els seus partidaris, però davant de gol mai no succeïa res d'extraordinari. L'única cosa que succeïa d'extraordinari era la cosa més extraordinària que hom pugui imaginar-se, el més inconcebible, fantàstic, incongruent i imprevist. Ens referim a la revelació d'en Nogués. Aquell porter que paraba les altes amb dificultat i bloquejava les srases amb penes i treballs, va destapar-se de cop i volta i va posar càtedra efectuant parades d'aquelles que sorprenen a la mateixa empresa i amargant els xuts de l'Ibarra, d'en Loredó i d'en Larrinaga. Semblava talment que en Nogués hagués estat tocat per la vareta màgica de la Fada del futbol i que posseís un poder màgic i tot ell estés imantat. En Mas, que quan té en No-

gués al darrera juga sempre a dos dits de la porta, en veure'l tant segur i imperforable prengué confiança i s'atreví a rebassar la ratlla de penal fent excursions a mig camp.

A la davantera les coses no anaven tant bé, però en Diego que tenia un dia de llomillo, feia arrencades i obligava a trotar la resta dels companys.

En Diego, però, en veure que l'Arocha no feia punteria i els trets li sortien al revés, va posar-se d'acord amb en Sagi i entre els dos efectuaren el gol de «los extremos se tocan», inèdit fins a la data i que causà una impressió immillorable. En Diego va centrar, en Sagi va internar-se i, recollint la centrada, va aprofitar que en Solà havia sortit a marcar l'Arocha, per encolomar la bimba al fiellato, marcant l'únic gol de la tarda que, pel fet d'ésser l'únic, era el de l'honor i de la victòria i també el de la màxima diferència.

I aquí va acabar la primera part.

La segona part fou absolutament nul·la i no es marcà ni un gol. El «Racing», en veure que el seu do-

mini resultava infructuós, va efectuar catorze canvis de lloc dels jugadors, posant en Larrinaga de davanter-centre, l'Ibarra d'interior esquerra, etc., respectant únicament el lloc del porter. Tot fou en debades. L'equip blau-grana, situat estratègicament a la defensiva i l'inspiració d'en Nogués foren suficients per privar que el «Racing» aconseguís ni un trist empat.

Del «Barça» varen destacar-se tres homes. En Nogués, en Mas i en Diego.

Del «Racing» tota la línia d'atac va passar a posteritat fent un trist paper.

Va arbitrar en Melcon, i diuen que va estar imparcial i encertat. Es curiós.

TAUJÀ, EL SABIO

CAMPIONAT DE CATALUNYA DE LA SEGONA CATEGORIA PREFERENT

El «Martinenc», amb nou punts d'avantatge damunt del «Sans», que és el més pròxim, ja es pot donar com a indiscutible vencedor. I els alumnes de Vilanova, amb deu punts de diferència darrera el penúltim, ja es poden considerar com cuists definitius.

CLASSIFICACIO

	J. G.	E. P.	F. C. P.
Martinenc	24 17	5 2	61 25 39
Sans	24 12	6 6	38 23 30
Palafrugell	23 12	5 6	46 34 29
Iluro	23 13	2 8	59 33 28
Santboià	23 12	3 8	41 39 27
Gràcia	24 9	9 6	39 33 27
Sant Andreu	23 11	3 9	47 30 25
Vilafranca	24 11	2 11	52 47 24
Granollers	21 10	3 8	35 33 23
Ath. Sabadell	21 9	5 7	37 36 23
Manresa	23 6	7 10	37 47 19
Terrassa	24 7	3 14	32 53 17
G. Tarragona	22 5	5 12	25 49 15
Horta	23 4	6 13	25 44 14
A. O. Vilanova	22 1	2 19	29 77 4

SASTRERIA

Rebudes les últimes
novetats de la
pròxima temporada

F. VEHILS VIDAL

7, Plaça de la Universitat, núm. 7

En mig d'una piscina amb granotes i tot l'«Espanyol» va perdre per la mínima diferència amb l'«Arenas».

El temps era inclemente, la qual cosa vol dir que plovia a bots i barrals, que feia un vent que arremangava les calces i que el camp estava convertit en un fangal. Hi havia granotes, llimacs i cargols.

L'únic gol va aconseguir-lo l'Urresti.

El partit fou una mena de concurs de patinadors sobre el fang. Els davanters queien xipollejant i els defenses i els porters paraven més brossa que no pas pilotes.

En Soler, però, fou l'home que afectuà les jugades més belles entre els vint-i-dós i l'únic que prescindi del fang fent joc de saló.

La primera part va acabar amb empat.

Arbitrava l'Escartin, que va guanyar-se una bronca de pronòstic reservat per culpa de la seva imparcialitat en no voler concedir un penal a favor de l'Arenas. El públic, que el tenia mig coll avall, va promoure un avalot de pronòstic cridant com si el matessin i amenaçant amb els paraigües i els impermeables. L'Escartin, però, es mostrà inflexible i no es deixà avasallar.

Feia oposicions a un ull de vellut, però se'n va sortir amb salut.

Acabat el partit, si haguesin rifat les dues davanters, el públic no hauria volgut números encara que els haguessin regalat.

gué anivelladíssima, fins que els davanters de la Directiva del «Sabadell», aprofitant un moment que el «Difunt» (que jugava amb un ull de poll gripós de solemnitat) explicava des de dintre la porta, a l'Irònic, que la pilota no pot tocar-se amb les mans, car hom s'exposa a embrutar-se, li encolomaren el primer gol del matí. A partir d'aquest gol, els sidralistes perderen el sextant i no sabien per quin mar navegaven. Afortunadament, la desmoralització dura poc a la casa dels sidralistes i en Dova aixecà la moral de l'equip amb quatre parlaments i mitja dotzena de capses de xiclets.

A la segona part, l'equip del País del Sidral sortí disposat a vendre cara la derrota; tots els seus elements carburaren a la perfecció i fins el Tifeta feia passades esborronadores. En una *mêlée* davant de la porta de l'Estruch, el «Serenon» de l'altre barri féu una pifiada intelligentíssima, i quan el Taujà ja anava a afusellar el gol, en Conill, de l'equip «sabadellenc», fent una escapada digna d'un conill de bosc, va córrer per evitar-lo, i amb l'atabalament va ficar la pilota a la porta de l'Estruch, aconseguint així l'empat pels sidralistes.

Un cop obtingut aquest gol, varen venir tres núvols negres sobre el camp i la pluja obligà a donar el partit per acabat. Altrament, el Frare del Baròmetre va assegurar que la pluja tant podia durar deu minuts com deu dies i deu nits, i no era cosa d'anar-hi amb provatures.

El públic rigué molt els dife-

L'esdeveniment de diumenge passat a la Creu Alta

L'equip de la Directiva del «Sabadell» tot i jugar reforçat amb l'Estruch, en Cabedo i en Montané, que resulta encara se'n recorden s'hagué d'accontentar amb un empat a un gol, davant l'equip del País del Sidral

El camp de la Creu Alta, diumenge passat, al matí, amb tot i fer un vent que feia gronxar les xemeneies sabadellenques com vulgars fulles de bambú i aixecava núvols de palets de riera, presentava un aspecte que pecaríem d'injustos no qualificant-lo de brillant. Els seients de tribuna — habitualment els més difícils d'emplenar — s'exhauriren als pocs segons d'ésser obertes les portes del camp. Aprem-nos a dir que l'esdeveniment s'ho valia: la Directiva del «Sabadell» contra l'equip del País del Sidral, aquest en el seu primer partit de desplaçament, és un espectacle que no es presenta pas cada dia.

Els sidralistes varen demostrar una vegada més que segueixen essent els *bagos* de les *mise-en-scène* sensacionals: la sortida al camp l'efectuaren amb levita i copalta vuit reflexes tipus 1931, i el partit el jugaren amb americana de pijama i pantalonets de cretona de fantasia.

A l'hora del canvi d'obsequis, en Dova (degà i capità de l'equip del XUT!) oferí al capità dels «sabadellencs» un bacallà d'Escòcia *pur sang*, amb dedicatòria, que els

directius correspongueren amb una col gegant, ornada amb llacets de colors. El públic de Sabadell, demostrant un paladar que l'honora, li agradà més el bacallà que la col.

Abans de centrar la pilota, tots els jugadors del País del Sidral feren el senyal de la creu i s'encomanaren a Déu per si resultava que l'Estruch, en Cabedo i en Montané encara se'n recordaven. I es començà la lluita, que es mantin-

—Amic Europa, ja hem començat la Quaresma.

—No me'n parlis, amic Espanyol! I el més trist és que per a nosaltres durarà més de set setmanes.

rents trucs i només arrugà el front davant d'un cartell que feren circular els sidralistes pel voltant del camp de joc i que deia així: «Terminantment prohibit subornar els jugadors.»

Acabat el partit i una vegada l'empat ja no podia variar, la Junta del «Sabadell», per evitar que pogués ésser dit que ens subornaven, ens va obsequiar amb un dinar a La Salut, d'aquells que rendeixen el sidralista més ferreny i acabaven enternint-lo com un anyell.

Nosaltres no comprenem com fou possible que en Cabo es resistís. Riguin-se de les temptacions de Sant Antoni.

A l'hora dels brindis, després d'un brillant parlament accionat del senyor Ferrer i d'unes interrupcions amb un esquellot del senyor Balada, va organitzar-se un torneig oratori entre els senyors Tamburini, Conill, Montaner, Germà, Pierre, Esquerda i altres, amb acompanyament de rialles i «xis-

tos» de pronòstic reservat, que feren les delícies d'en Tifeta. En plena orgia, tres dels nostres equippers varen perdre la xaveta, expansionant-se com uns sidralistes escapats de pensió. L'ull vigilant del degà i les atinades observacions d'en Cabedo, que es mantenia greu i reflexiu com un faquir, evitaren que allò acabés desenfundament.

Amb un parell més de festes de confraternitat com aquesta, la nostra parcialitat se n'aniria en orris i acabaríem essent fanàtics del «Sabadell»... quan s'expansiona.

PECES LEGÍTIMES

JOAN FLOTATS

Tamarit, núms. 95 i 97

Tel. 31506. - BARCELONA

HOCKEY

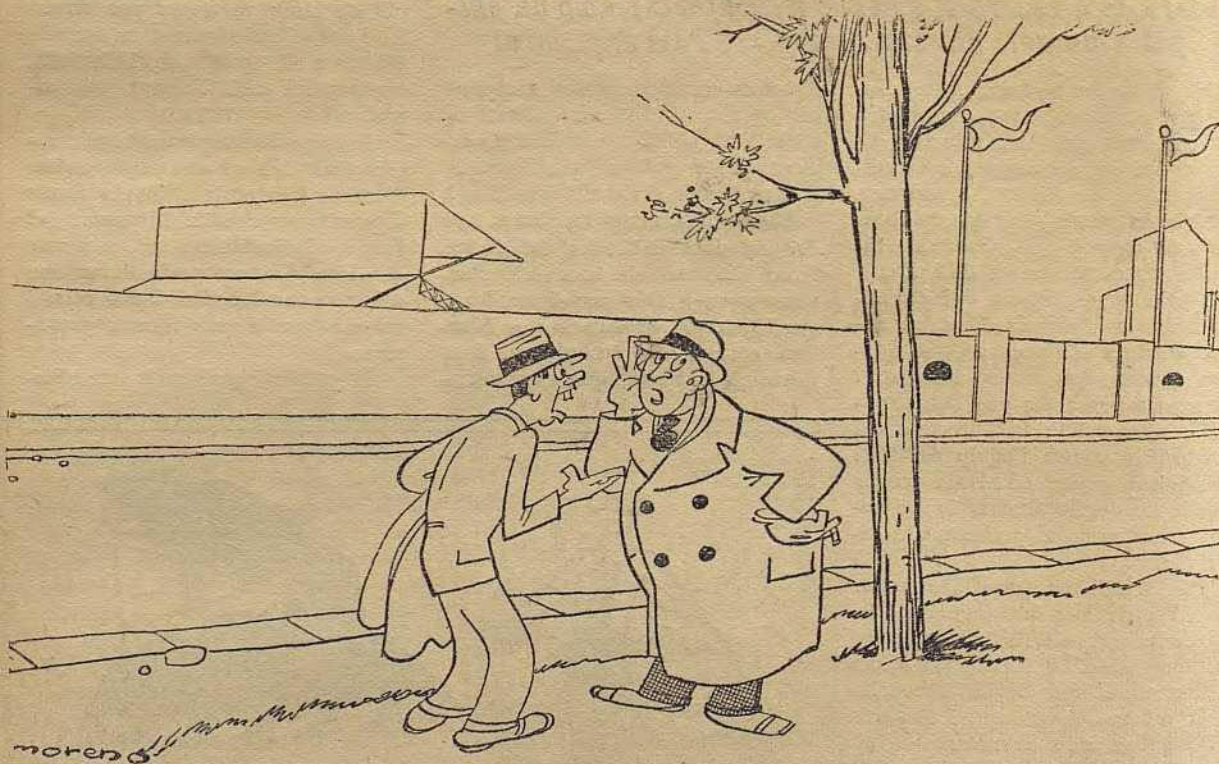
El delegat del «Barça» a la Federació es veu que està emparentat amb un dels que remenen les cireres a l'«Ocell de Foc», car el xicot tot és fer-ne la reclam als federatius i delegats d'una manera descaradíssima.

El dia que els federatius acordin organitzar el ball dels *hockeymen*, és fàcil suposar que es celebrarà en aquell local, encara que només sigui per a fer callar el delegat blau-grana i assegurar-se la tranquil·litat per a les pròximes Assemblies.

El «Junior» ha tornat a perdre.

Els del «Sans» li varen encolomar un golet com un sol, i quan els jugadors del «Junior» s'adonaren que estaven fent el préssec i que calia reaccionar, ja no hi foren a temps.

Si fóssim supersticiosos, no tindríem pas altre remei que malpensar del camp nou.

L'amic.—I no el molesten els que criden al camp?

L'àrbitre.—Què?

L'amic.—Que si no el molesten els crits del públic?

L'àrbitre.—Què diu?

L'amic.—Que si no l'empipen els crits dels fanàtics?

L'àrbitre.—Ah, no, no em molesten! Faig com aquell que no els sento...

LA VOLTA A FRANÇA

Oi que un dia vàrem dir que no estàvem disposats a fer el joc a ningú i que de trampolí en fes el bisbe? Doncs mirin, ja hi tornem a ésser. No ens hem sabut estar de parlar novament de la Volta a França, perquè aquells senyors tan enèrgics (M. Desgrange et compagnie) que despreciaven olímpicament l'equip peninsular, i que ja estaven en tractes per substituir-lo per un de suís o d'anglès, ja tornen a remenar la cua, i males llengües asseguruen que les gestions per tal que es torni a parlar de la participació espanyola al *tour* francès i els corredors escollits s'afanyin a signar els contractes respectius, estan ja tan avençades, que no seria res d'estrany que tot d'un plegat ens vinguessin la por i el mal alhora, i quan ens en adonéssim els corredors de l'equip peninsular ja fossin a la vista de París.

Les coses, senyors, han anat d'aquesta manera perquè, fet i fet, és de l'única manera que podien anar. Hi ha gent enèrgica i contundent que no repara en amenaces i sembla que s'ho hagi de menjar tot. Però resulta que moltes vegades succeeix que els que semblen el pànic acaben agafant por ells mateixos.

I el cas de la Volta a França és d'aquests.

LA CLAVICULA D'EN PLANS

El pobre Plans té la clavícula a la funerala. Pobre xicot!

LA REFORMADORA
 Unica sastreria en que es giren al invés trajes i abrics i es fan tota classe d'adobs a mida.
 Trafalgar, 9, 1.
 TELEFON 25609
 (prop Plaça d'Urquinaona)

Articles per a tots els esports
FONOGRAFS I DISCS
LA NACIONAL: Sta. Anna 21

Ha estat una víctima del bombo i de la propaganda exagerada.

Li van arribar a fer creure que ja es podia tractar de «tu» amb en Binda i en Learco Guerra, i el xicot ho ha pagat car.

L'entusiasme li va fer una mala passada.

Si no s'hagués engrescat tant i no hagués oblidat que les rodes d'una bicicleta no són com les d'una apisonadora que no s'han

CAMIONS I TURISME
6 8
CILINDRES
STEVENSON - ROMAGOSA
Valencia, 295

d'estar de res i que el mateix els fa atapeir la grava d'una carretera com deixar laminats els pobres ciclistes i els pobres pollastres que se'ls posen davant i no s'aparten a temps, s'hauria pogut evitar el *pericance* aquest.

Es molt trist, però és la veritat.

De totes les coses se n'ha de passar l'aprenentatge, i de corredor ciclista també. Cal no oblidar, de passada, que les pistes són per tal que les bicicletes corrin per damunt del ciment i les fustes, però no perquè els corredors vulguin passar els uns pel damunt dels altres, sense reparar en miraments ni en sacrificis.

Per fer el que volia fer en Plans, és necessari que abans surti algú que inventi el salt de la garrotxa amb bicicleta.

Aleshores els ciclistes es podran permetre aquesta mena de filigranes i moltes més i tot.

EL VELODROM D'EN DICKSON

Perquè no sigui dit que nosaltres no n'encertem cap. Saben allò del Velòdrom cobert que un dia vam dir que volia construir en Jeff Dickson a Barcelona? Doncs s'ha confirmat.

Sí, senyors. No és «trola». Es veritat. Una veritat com un temple.

I segurament una veritat que courà a més d'algú. Però no per això deixarà d'ésser una cosa completament verídica.

El velòdrom serà gran i en ell s'hi faran reunions ciclistes i reunions de boxa i encara podria ésser que s'hi fessin algunes altres reunions.

Aquest velòdrom costarà tres milions de pàfies.

Bufa!

I el construiran en un lloc bastant cèntric, amb unes vies de comunicació excel·lents. Serà dintre la ciutat de Barcelona.

El lloc, ja ens permetran que per avui ens el callem, ja que de moment ens volem evitar reclamacions.

EL «GIRO» A ITALIA

Què en saben vostès del *giro* a Itàlia? No en saben res?

Nosaltres, per ara, tampoc. Sí, ja hi ha algú que diu que tot s'arreglarà i que no cal que passem ànsia, però, veuran, com que estem tan escamats...

A nosaltres el *giro* que va prenent aquest *giro* a Itàlia, ens fa l'efecte que només l'arreglarien amb un altre *giro*.

Un *giro* que hauria d'ésser *giro postal*.

F. CANTO I RIO

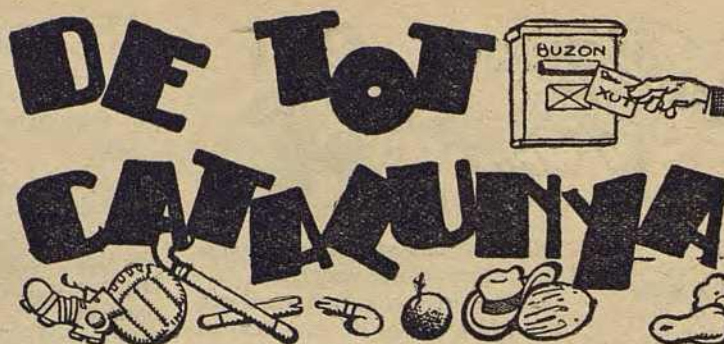
Si sou encorbats... enditeu-ho

Useu nostre, **TIRANT ADREÇADOR "APOLO"** i conservareu la joventut i la bellesa de vostra figura, mollicant amb rapidesa el desenvolupament del vostre pit. — Demaneu detall a

J. M. TARRUELLA
ESPECIALITATS
ORTOPEDIQUES
FERNANDO, 24

Especialitat en suspensors elàstics per a futbolistes

DES DE MATARO

En Valls, com que a les tardes no treballa, es passeja amunt i avall de la Riera de Cirera, però quan passa pel davant de la casa d'aquella modista (pregunteu-li com se diu), el xicot, no sap com és, però s'hi atura. L'espia 5,555 ens va dir: Vaig veure que es feien senyes amb una modisteta, i com que de barra no me'n falta, vaig sentar-me en un banc que hi ha més amunt per esperar el què i el com, i el que dit espia ens digué més avall, paraula per paraula, vàrem seguir escrivint-ho: en Valls anava amunt i avall, el trajecte des de la presó fins al Parc el va fer cinquanta vegades. Pregunteu-li les pases que hi ha i ja vos ho sabrà dir, ja. Eren tres quarts de set quan varen sortir dues xamoses damiselles. En Valls, en aquell moment, es trobava davant el Bosc (volem dir del teatre, eh?), i com que les va veure, va apretar el pas; però com que les modistes no estaven per brocs, el que feren fou enriure-se'n, i aleshores elles feren el mateix: apretar el pas, i el castigador va quedar amb un pam de nas, sense poder-les aconseguir; ell, per venjar-se d'aquesta jugada, les espera cada dia, però elles, com que són més múrries que ell, surten cada dia en hora diferent, i així mai les troba, que és el que elles volen.

Demanem a la Junta de l'«I-luro» que a l'«Hombre Cañón» (aquesta frase, *aquellos tiempos*) li augmenti la setmanada, perquè es pugui comprar una trinxera i una gorra; almenys, així, no farà l'efecte deplorable que fa: va com si fos en ple estiu, sense res al cap ni abric, i, per postres, amb el coll desfet. Això últim encara té explicació, i és perquè així pot

lluir la medalleta. Això és dit per ell mateix. Quan el veiem ja ens ve fret; i un xicot tan fret vol castigar modistetes? Això no t'ho creguis.

En Prat va anar a veure *El precio de un beso*, i, sortint, deia a la seva costella: «No trobes que m'hi assemblo, amb en Mojica?», i ella, amb to de salamera, li digué: «Au, calla, tonto.»

SI..., PRO... VILA!
VESTEIX MILEOR
CASA DE CONFIANÇA
SALMERON, 89

El guardameta Hospital encara es passeja per aquí Mataró. Qui sap si a Múrcia, amb les seves actuacions, li han donat la llauna i busca altra vegada tornar a l'«I-luro»? Un vespre el vegérem parlar amb el president de dit club; no sabem què deia; a més, corren rumors de què l'acaparador (el «Barça») de bons jugadors (per posar-los al recó) l'ha tornat a empipar, i ell ha dit que no hi tenia inconvenient. Res, tot plegat una colla de gitanos.

TRANQUIL·LITAT I COMPANYIA

DES DE GRANOLLERS

Senyors «Tranquil·litat i Companyia»: es veu que no tenen gaire feina a fer, que s'hagin tingut de ficar amb nosaltres, que per res no els demanàvem. De totes maneres,

ja que vostès volen, els contestarem.

De pagesos, com vostès ens tracten, ja sabem que ho som, i per això, com que ja hi estem acostumats a tractar amb animals, no ens ve d'aquí tractar amb vostès.

Els felicitem per haver-nos donat la notícia (vostès han estat els primers) de què varen ésser vostès els que varen *matar* (!) l'home que faltava... Sempre es saben coses noves. Potser que no tinguessin tantes pretensions!

Després, aquells set gols que re-treuen, recordin-se bé que aquell equip que la Junta els va enviar era compost de quatre neòfits i que ens expulsaren un dels mil-lors, en Miralles, i això, junt amb què s'havia de jugar contra dotze contraris (àrbitre inclòs), no us va costar gaire de fer-los, encara que, fins a dotze, n'hi van bastants. Aquella espècie de vers (d'on l'han tret?) que ens va dedicar, creguin's ens va fer venir les llàgrimes als ulls, tan incongruent i insípid com era; potser si el portessin als Jocs Florals de Gallechs els hi donarien una bona provisió d'aufals, del que podrien alimentar-se durant bastant temps.

De totes maneres, no s'hi capfiquin gaire, ni s'hi amoïnïn, senyors «Tranquils» (volen dir que no estaria millor «Barra i Companyia?»), no fos cas que Mataró tingués un dia de dol i perdés, amb vostès, uns dels pocs—i tan pocs!—homes il·lustres que hi ha a la terra dels caps grossos.

Com que no tenim prou lloc (ni paper), no els hi podem explicar que en dos diumenges, amb el «Gràcia» i l'«Horta», ens han vingut els dos porters més paveros.

Amb pocs diners tindrà un excel·lent trajo si es vesteix a la

SASTRERIA SERRA

RAMBLA, CANTONADA A SANT PAU

de la temporada, en Florença i en Montferrer; aquest, per ésser més distingit, va dedicar al públic granollerí una colossal botifarra, digna de la tocineria de can «Barça».

Ah! Ens descuidàvem de dir que diumenge vàrem quedar 3 a 0, sense ensibornar al refli (això ho diem pels de Mataró).

DOS D'ARTILLERIA

DES DE GIRONA

El dia que el «Girona» va anar a Reus, hi havia un senyor, ganxet per més senyes, que portava gorra i corbata negres, que es desesperava en veure que de començament el «Girona» els feia dos gols. De renecs i males paraules, no en vulgueu més; semblava el lèxic dels carreters; després, en

impressionable, que se n'anés, car passarien coses grans. L'equip del «Girona» va sortir al camp disposat a passar per la pedra als simpàtics ganxets, que s'estiraven els cabells en veure com els hi anaven encolomant, i a no ésser per la gran dosi de condensada que havia pres el seu porter, la furia arrolladora de la davantera gironina hauria convertit la porta d'en Sans en un cabasset de gols que hauria fet precisa la intervenció de l'Agència Maitanquis per a traslladar-los a Reus.

Aquell senyor, ganxet per més senyes, que portava gorra i corbata negres, es desesperava en veure com el millor equip de la pàtria d'en Prim, orgull del París i del Londres, no havia pogut marcar cap gol, ni tan sols deixar l'honor del «Deportiu» salvat.

KAGLIOSTRO

DES DE REUS

Al passat XUT ja vaig tenir que dir-ne alguna de fresca al senyor Ximenes, de Ripollet, i avui em veuria precisat a continuar la lliçó, però, per què? Per perdre temps llastimosament? No hi ha necessitat.

Això de què ara surti, que si l'àrbitre, si el públic, si la Mariana, etc., han estat els culpables de la *débâcle* del seu equip, enfront el «Reus», què vol que li digui: és com si un naufrag, en els moments més apurats, demanés per veure a la sogra ballant la dansa macabra tot menjant pa i botifarra.

Miri, bufó, el primer que vostè té de fer és no dir cap guatlla; després, fer veure als jugadors del «Ripollet» que no confonguin a l'home amb la bimba, i finalment, recomanar als fanàtics acompanyants de l'equip que tinguin un xic més d'educació i no siguin tan paveros. Aconseguit això, podran alternar amb les persones, cosa que avui se'ls fa bastant difícil.

Apa, buenas.

El «Reus», a Girona, va fer figa i sucumbí per tres patacons

Medalles i Copes

per a concursos d'esports
E. SÈGURA - Pl. Reial, 15

a cap, cosa que no té res de particular si es té en compte la pensada de la Junta del «Reus» en fer llevar als jugadors a les cinc del matí i fer-los-hi fer 200 quilòmetres de viatge. El delegat, però, no es deixà aixecar la camisa, i va marxar el dia abans; d'haver-ho fet al revés, potser el resultat hauria estat un altre.

Els nostres equipiers feren més del que podien, però, en dar-se compte de l'actitud de l'àrbitre, acabaren per anar tirant tot el partit, sense capficar-se.

El refli els hi anul·là dos gols, dient que eren orsai; aleshores procuraren fer-ne un altre en declarat off-side, per creure's que l'àrbitre tenia un malentès amb els reglaments, però, ca, barret, també els hi anul·là. Veient, doncs, que no

PANALIONS

Es curen ràpidament amb el **SANOL PIZA**

Sancionat per la classe mèdica-Flasco 1'65 ptes
VENDA: Plaça del Pi, núm. 6: FARMACIA

hi havia res a pelar, acordaren passar la tarda tot el millor possible, sense prendre mal.

He de fer constar que el públic gironí fou molt correcte i amable amb els forasters, pel que em veig obligat a posar-me a la seva disposició per tot i donar-los-hi un milió de gràcies pel seu bon comportament. I creguin que ho dic de debò.

Es tan difícil, avui dia, trobar un públic una mica sensat, que es poden comptar amb els dits.

Tenint en compte el joc brut i carregat de trucs del «Ripollet», per una banda, i l'amistat dels àrbitres, per una altra, és quasi segur que el «Ripollet» ostentarà el preuat títol de campió de Catalunya categoria ordinària.

De totes maneres no es pot dir blat...

EL SHERIFF DE LLOFRIU

RESTAURANT PATRIA

BANQUETS

Sepúlveda (xamfrà a Muntaner)
Telèfon, 33394

veure que ells marcaven un, dos, tres, quatre, cinc i sis gols, es va posar a to i tot era parlar bé de Girona, de les seves aigües i dels gironins; inclús per descarregar-se la consciència, es va agenollar als nostres peus i, agafant un grapat de cendra de la magnífica (?) pista d'ídem que voreja el formós estadi dels ganxets, se la va passar pel cap i ens va demanar perdó de les injúries que ens havia fet a nosaltres i als nostres valents jugadors. Tot això devia fer-ho perquè, quan vingués a Girona, no el tundéssim.

Nosaltres, com és natural, no el vàrem tundar, però després d'anar-lo a saludar i fer-li entrega del banderí (més bonic que el que ens donaren ells), li diguérem que l'equip del «Girona» que va jugar a Reus no era ni una petita ombra del que tenia davant dels ulls fent filigranes amb la pilota, esperant que el senyor del gec enriquetat toqués el xiulet per a entregar-se a la lluita més aferrissada. Vàrem recomanar-li que si era de mena

DES DEL SPORTMAN MES
DELICAT AL FORMIDABLE
ATLETA, BEUEN EL VI

DIAMANTE

Depòsit: Francesc

HORMAECHE i C.^a, S. L. Passatge la de Pau, num. 10 : Telef. 19117

«BODEGAS
FRANCO-
ESPAÑOLAS»

ACABA DE SORTIR EL VOLUM

Dos meses con los Bandidos de Chicago

Exposició sincera i viscuda d'aquestes calamitoses xacres socials que roseguen al més poderós Estat modern. Obra il·lustrada amb multitud de proves, de documents i de retrats.

Adquirir-la en totes les llibreries i quioscos
PREU: 4 PESSETES

ACADEMIA PRÁCTICA

TELEFON 16716

COMERÇ

Sistemes pràctics i breus. Ensenyança individual i intuïtiva. Classes per a majors d'edat, joves i senyoretes. Aules separades. Reforma de lletra, Ortografia, Càlcul Mercantil, Teneduria de llibres, Mecanografia, Taquigrafia, etc.

IDIOMES

PROFESSORS NATIUS I PRACTICS. METODES RAPIDS I PERFECTES. FRANCES, ANGLÉS, ALEMANY I ITALIA. ESPANYOL ALS ESTRANGERS. CATALÀ. TRADUCCIONS.

CARRERES OFICIALS

Batxillerat Elemental i Universitari, Peritatge, Professorat i Intendent Mercantil. Oposicions. Textes i programes oficials. Ensenyança lliure i oficial col·legiada.

Primera i única Acadèmia incorporada oficialment a la Escola d'Alts Estudis Mercantils i a l'Institut Nacional de 2.ª Ensenyança de Barcelona

FONTANELLA, 4 (PLAÇA CATALUNYA)

DES DE TERRASSA

Sí, senyors; sí, senyors, sí, tres partits fa que els jugadors del primer equip del «Terrassa F. C.» no en cobren ni cinc per tal de salvar al club del seu estat *in-extremis* econòmic i esportiu. No obstant i això, ho veiem molt negre, ja que tots tres encontres s'han perdut i en circumstàncies un xic vergonyoses: perdre a Martorell amb l'«Illuro» per 2 a 6, i a caseta per 1 a 3, i o a 2 amb el «Granollers» i l'«Athletic» de Sabadell, no és més que l'efecte d'anar de bòlit tota la temporada.

L'últim partit, o sigui el jugat amb l'«Athletic» de Sabadell, el més directe rival actualment, es perdé, per no variar de costum; principalment, perquè els cinc xicots que componen la davantera de l'equip local són nuls, com ens en hem pogut fer càrrec sobradament, ja que fa una sèrie de partits que no n'encerten ni una per casualitat. Això, unit amb l'actuació de l'«Ulldemolins», que fa un quant temps que sembla no encaparrar-s'hi, féu que es perdés el partit amb dos gols en contra i amb el tortell per consolació.

La vinguda de l'«Athletic» motivà que el camp es veiés un xic més concorregut que altres vegades, i tot perquè, encara que no ho sembli, és actualment l'etern rival del club d'Egara, doncs si bé abans ho era el «Centre», ara ho és l'«Athletic», i de jugar els terrassencs així, no trigarem en conèixer-ne un de nou, que pot molt ben ésser el «Tarumbà F. C.», equip sòlid i perfecte que ja comença a popularitzar-se.

L'equip de hockey tampoc rutlla com fóra de desitjar, ja que es veu que, no podent ésser campions, s'ho tiren tot a l'esquena.

Malagraïts, això no es fa; doncs sí, segons es veu, el segon lloc és poc per vosaltres, podria ésser que tinguéssiu d'acontentar-vos amb el quart, quedant darrera els de Tarragona. Ja veurem quan torneu de Vilanova!

El que tal vegada farà reviscolar el club local serà la secció de rugby que recentment s'ha format. Hi ha un gran nombre de xicots que a les ordres d'un senyor barceloní, ex jugador d'aquest esport, s'estan preparant per la propera temporada poder prendre part ja en el campionat de Catalunya.

Fóra de desitjar que arribessin a terme.

METT'S & Co.

DES DE PALAFRUGELL

Primer de tot, avui hem de dir que l'article de la setmana passada, que sortí a aquesta secció, fou escrit nostre, encara que firmés una equis. No sabem si fórem nosaltres que deixàrem l'original sense signar, o bé si el caixista es deixà la signatura.

Fem aquest aclariment, perquè no volem que diguin que ens encobrim, i com que ens agrada combatre amb la cara sense emmascarar, ho diem per si en Fina tingué alguna reclamació a fer.

Anem al gra. La setmana passada dèiem a en Fina si mirava d'ésser una mica més imparcial en els seus pronòstics.

No sabem si ho va llegir abans que vegés la llum per mitjà del XUT!, però el cas és que en el pronòstic del partit «Tarragona»-«Palafrugell» pronosticava una rotunda victòria a favor dels nostres... i vegin el resultat: 2 a 1 a favor dels de Tàrrac. Si sempre que pronostiqui una victòria local ha de succeir un cataclisme semblant, ja ens conformem amb que ho faci com abans.

Aquesta derrota, i la victòria al mínim obtinguda pel «Sans» damunt del «Sant Andreu», ha fet que ens col·loquéssim a tercer lloc, a un punt del «Sans», però portant jugat, aquest, un partit més.

A l'hora que surtin aquestes ratlles, haurem rebut ja la visita del «Vilafran». El partit de la primera volta, jugat a son camp, acabà amb la victòria dels palafrugellencs.

Estem ansiosos per saber si s'imposarà la lògica o bé el foot-ball. Esperem que els jugadors locals faran un esforç i logran el triomf d'ambdues coses.

...& Co., LIMITED

Grandes Trimotores

Todos los domingos

VUELOS DESDE EL PRAT A EXPOSICIÓN MONTJUICH

con los

Potentes Trimotores

de la Línea BARCELONA - MADRID

...

Precio: 25 pesetas -

Los Autobuses saldrán a las 9'30 de la mañana de la Plaza de Cataluña, 17, delante de la Telefónica

DES DE MANRESA

Quan recordem que un dia, carregats de bona fe, vàrem tenir l'atreuiment de declarar que confiàvem que el «C. E. Manresa» arribaria a assolir un dels cinc primers llocs del Campionat, se'ns hu-

pocs dies i en ésser plantejat el problema de la crisi al «C. E. Manresa», una majoria dels concurrents a l'Assemblea varen tenir la pensada genial de no admetre la dimissió del Consell Directiu i d'obrir una subscripció pro-dèficit futbol, ens enternim com a criatures i ens vénen ganes de demanar quant sumen i on són actualment les pessetes recaptades.

Més tard, quan fem memòria de l'esdevingut darrerament al camp del «Vilafranca» i pensem que amb penes i treballs i comptant-hi un lesionat, va ésser possible recollir onze jugadors a l'hora de sortida, trobem explicable el resultat i l'acceptem amb resignació.

I si divagant ens endinsem encara més enllà i ens informem que en Nebot i en Combellé, durant el trajecte, treien sovint el cap per la finestra del cotxe en actitud d'adoració a la terra, i que en arribar a Vilafranca i faltats de jugadors, en «Peyo», el manàger, i en Brunet, el delegat, es feien a cara o creu qui d'ells dos havia de jugar, trobarem alleugerida la derrota i fins l'adjudicarem a la m'astrugança.

Si després sentim parlar també que en Castells, en Sitges, en Tort, en Sala, etc., no varen volen anar-hi per assumptes financers ja coneguts, i que gairebé tot l'equip era format a base de principiants sense pretensions i, per tant, sense cobrar, haurem desxifrat la incògnita i afirmarem, sense pensar-nos-hi gaire, que la crisi que s'ha plantejat definitivament dintre el Centre no tindrà solució possible mentre els cabals no donin l'abast. I com que això és força problemàtic, de moment caldrà esperar el curs dels esdeveniments, bo i fent vots perquè surti a l'escenari esportiu manresà algun pagano que es compadeixi de la situació actual del nostre futbol.

Sense aquest precedent, fóra debades cercar cap altra solució, ni

A. SANROMÀ
Balmes, 62 - BARCELONA Tel. 12303
CICLOS,
MOTOS
ACCESORIOS
SPORTS

mitegen els ulls i esclataríem en un plor sorollós a no ésser per les darreres actuacions del nostre equip, que ens ha proporcionat tants de contratemps i decepcions, que ja no fem cas de res i no ens emocionem encara que ens parlin del projecte-piscina.

Quan recordem també que fa

¡Nerviosos!

Prou de patir inútilment, gràcies a les acreditades GRAGEES POTENCIALS DEL DR. SOIVRÉ que combaten d'una manera còmoda, ràpida i eficaç la

NEURASTENIA. Impotència (en totes les seves manifestacions), mal de cap, cansament mental, perdua de memòria, vertigens, fatiga corporal, tremolors, dispèsia nerviosa, palpitations, histerisme i trastorns nerviosos, en general de les dones i tots els trastorns orgànics que tinguin per causa o origen esgotament nerviós. Les GRAGEES POTENCIALS DEL DR. SOIVRÉ més que un medicament són un element essencial del cervell, medula i tot el sistema nerviós, regenerant el vigor sexual propi de l'edat, conservant la salut i prolongant la vida; indicades especialment als esgotats en la seva joventut per tota mena d'excessos, aconseguint sempre, amb les GRAGEES POTENCIALS DEL DOCTOR SOIVRÉ, tots els esforços o exercicis fàcilment i disposant l'organisme per reprendre'ls sovint i amb el màxim resultat, arribant a l'extrema vellesa i sense violentar l'organisme amb energies pròpies de la joventut.

BASTA PENDRE UN FLASCÓ PER CONVENCER-SE'N

Venda a 5'50 pessetes flascó, en totes les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i Amèrica

NOTA.—Dirigint-se i enviant 0'25 pessetes en segells de correu per al franquèig a Oficines Laboratorio Sókatarg. Carrer del Ter, 16, Barcelona, rebran gratis un llibret explicatiu sobre l'origen, desenrotll i tractament d'aquestes malalties.

Aigua de Rocallaura

EL MANANTIAL MÉS RIC DEL MÓN

Si vostè sofreix d'Albuminúria, Litiasi úrica (mal de pedra), Bronquitis, Parenquimatosi, Nefritis crònica, es curarà radicalment amb

AIGUA DE ROCALLAURA

Dispositaris generals: FORTUNY, S. A. - Carrers Hospital, 32, l Salmerón, 133

demanar responsabilitats a la Junta. Aquesta vegada ni que tinguésim entrenador no podríem atribuir-li les culpes.

ESTOVAL

DES DE RIPOLLET

Bo! Ja hi som! Un senyor de Llofriu, que a falta d'altra feina fa de Sheriff, en el número passat ens diu als de Ripollet uns mots tan expressius i carinyosos, que no podem per menys de reconèixer la seva imparcialitat, vista i cacumen.

Liàstima gran que vostè, senyor Sheriff, no l'hagués arribat a conèixer en Conan Doyle, ja que estem segurs que el gran novel·lista anglès l'hauria preferit, pel seu nas a esbrinar les coses, a en Sherlock Holmes, i escrivint la seva novella hauria estat la única manera que el seu nom hauria passat a la posteritat per entreteniment de les raspes i militars sense graduació.

Dec dir-li que el porter del «Reus», si bé el va substituir un altre jugador, no va ésser per lesionat, sinó perquè, engrescat amb les bufes que el públic de Reus es repartia de manera enternidora per no perdre el costum, va voler fer el mateix amb un jugador nostre, per la qual cosa fou expulsat del camp.

Per tots els disbarats que diu del partit, es veu que vostè no hi era al camp i que parla per boca de gansó, i per tant, ja que al camp del «Reus» paguen per entrar fins els membres de Junta de l'equip visitant i el massatgista, hem fet una recaptat per tal de pagar-li l'entrada i d'aquesta manera pugui veure els partits i no sigui tant de... Llofriu.

Ah! I quant al que diu, que si aquest any el divendres sant caurà en dissabte, em sembla que serà en el mateix dia que l'any passat, i la pela que s'hi juga és millor que se la gastí comprant-se una bufeta de goma o una baldufa per entretenir-se.

XIMENES

DES DE TORTOSA

DIEM QUE...

...Garrido, el millor defensa comarcal, havia de defensar els colors del primer cercle local en la propera temporada, però degut a

què el «Roquetes» li ha promès tractar-lo millor, es queda a la veïna ciutat.

...aquesta informalitat de Garrido ha causat molt mala impressió entre els deportistes locals.

...Malla, que fins avui estava amb el «Catalònia», sens dubte passa al «Dertusa F. C.».

...els clubs de futbol a més portaran el nom d'«Agència de col·locacions», car tot és buscar empleus per als amateurs.

RAQUETES

MUNTANER,

237

BARCELONA

...hi ha individus amb pretensions d'intellectuals, que són tan imbècils que confonen molt sovint el to humorístic del sempre alabat XUT!

...hi ha un «Espietà del Calvari» que es preocupa un xic massa de la seva personalitat i de les meves coses. Li he de dir que no en sortirà i que a pesar de les seves bones intencions triomfarem els sidralistes per sobre de tot.

...Aguilera no està gaire tranquil, car ja es veu al reserva.

...Alexandri és un excel·lent defensa, però no és tan bo com ell es pensa.

...si s'entrena força i no agafa pretensions, arribarà molt lluny.

...Busquets, el mago del balón, com li deien a Reus, és un noi que promet molt... però no compleix res.

...la «Penya Ben Fets» és la més castissa de totes les penyes locals, a pesar de les pesares.

PASTISSET I COMPANYIA

DES DE SANT BOI

Observem que el senyor Puig (Sastreria l'Esport) no desempenya el càrrec de president del club amb aquell entusiasme del principi.

Denunciem als socis el mal comportament d'en Lloveras al camp del «Sant Andreu», que desitjant no fer d'extrem, va aconseguir que l'àrbitre l'expulsés al cap de poc d'haver-se començat, privant al restant de l'equip d'un jugador, als socis d'una victòria i al club d'un punt que, continuant tot el partit, s'hauria guanyat.

Preguem a la Junta que faci per manera de saber on s'entafurà l'esmentat futbolista, car tan prompte estigué apanyat, sortí del camp de joc. Posem en dubte, per tant, si li convenia no jugar tot el partit, i en tal cas s'imposa un correctiu a base de satisfaccions.

Cridem l'atenció, per evitar que la Junta que ens ha donat proves d'ésser més innocent que un colom, no cedeixi el camp d'esports per a fer cinema sonor, i que si es fa l'arrendament, cobrin per endavant.

Si en Lloveras és davanter-centre i el posen d'extrem-esquerra, ens fem el mateix càrrec que si un pagés volgués que un cirerer fes préssecs o bé dàtils de l'Empordà.

ADALASNAK

Camiseria, Corbateria i Articles de punt

JAUME SANS

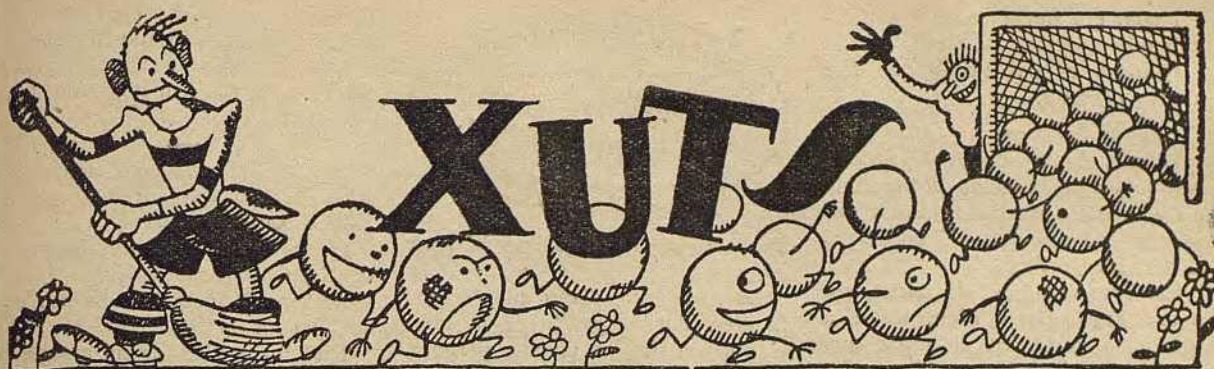
BOQUERIA, 32 :: Teléfon 16036

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

LA HERNIA CURADA PER 50 PESSETES

mitjansant el "PERFECT" Aquest pràctic nou bandatge aparell sense cap ressort, s'emmotlla al cos com un guant; còmode i de resultats positius de contenció i curació radical de la hernia (trencadura). No compreu cap altre bandatge ni braguer sense abans haver vist i assajat aquest meravellós aparell. Ensaltgs. gratis: de 9 a 1, i de 3 a 7. CASA PALAU. - Ample, 14 (al costat església de la Mercè)

El que succeeix a Madrid no pot ésser més deliciós ni més reconfortant.

El president o el secretari del «Madrid», quan arriba l'equip foraster, criden el delegat a part i li diuen:

—No pedimos clemencia, no, pero si usted tuviera la amabilidad de rogar a sus delanteros que chutaran por bajo, nosotros se lo agradeceríamos. Dígales que lo hagan en atención de que nuestro Zamora ha sido lesionado y detiene con mucha dificultad los chuts altos.

I el més gran és que hi ha equips que s'han enternit i ho han fet.

D'això se'n diu altruisme i bon cor!

El base-bol, un dels esports criats a suggestionar el públic—segons en Pèrèz—, ja compta amb dos professionals.

Hi ha un jugador del «Catalònia» i un del «Canadenc» que han cobrat cinc duros per jugar tota la temporada.

El despilfarro!

En Zabalo, a més de defensa del «Barça», té un altre càrrec molt important.

Es entrenador de la «Penya Gorostiza».

Els de la «Penya Gorostiza», pobres!, han sofert molt, perquè el dia que en Zabalo s'havia vist obligat a obeir els entrenaments a en Bellamy, es venjava fent donar voltes al camp als «gorostizos», i fins que treien un pam de llengua no els donava d'alta.

D'ençà que en Zabalo no s'entrena a les ordres d'en Bellamy, els de la «Penya Gorostiza» són feliços i hi ha dies que els entrenaments consisteixen en una partida de bescambrilla.

Una vegada hi havia un senyor que va donar mil pessetes perquè els clubs de la província de Tarragona anessin a fer companyia al «Lleida».

Males llengües varen fer córrer que l'intermediari no havia lliurat les mil pessetes, i un federatiu va aprofitar l'avinentesa per fer una campanya electoral.

L'intermediari, en assabentar-se del que succeïa, va presentar la corresponent denúncia per difamació a la Federació i va començar el mullader, i la denúncia fou admesa per 3 vots contra 5.

A partir d'aquí, varen començar a succeir coses estranyes, i actualment la cosa té l'aspecte d'una sortija infantil i tothom voldria deixar-ho córrer.

Tothom, menys tres espies del XUT! que no dormen ni sosseguen confeccionant una informació amb tots els fets detallats, que el dia que estigui llesta farà sensació.

N'hi haurà per llogar-hi sillons.

Quedarà definitivament d'entrenador en Sami, o bé vindrà en Platko?

Els nostres informes són de que per la primavera vindrà en Platko.

En Sami, de moment seguirà

essent davanter-centre i capità, i fins d'aquí un parell d'anys no serà president.

Allò del deshauci de l'«Europa» s'ha confirmat.

Divendres passat els van notificar la sentència, que ha estat condemnatòria.

Com que el més probable és que l'«Europa» no apehi contra la sentència, perquè hauria de pagar les pessetes que deu, i tampoc no guanyaria l'assumpte, el partit del dia 15 contra la «Real Sociedad» serà el darrer que es jugarà al camp del Guinardó.

L'endemà els de l'«Europa» hauran d'agafar els trastets i con la música a otra parte.

Si no ho feien ells, el propietari del terreny ho hauria de fer a compte propi, i aleshores potser no podrien aprofitar ni les tribunes ni les dutxes.

Saben què pagava l'«Europa» de lloguer del camp del Guinardó?

Veuran, de pagar no pagava res, que per això es queixa el propietari, però figurava que havien de pagar mil cinc cèntes pessetes cada mes.

Reconobls legítims
Chevrolet

Stock formidable

Auto - Equipos

CORTS, 499

(Entre Borrell i Viladomat)

TELEFON 81470

LES PECES DE RECANVI
LEGÍTIMES

Procedents de la

GENERAL MOTORS

Unicament les venen a Barcelona els seus concessionaris,

AUTO AMERICAN, S. A.

AUTO-EQUIPOS: JOAN FLOTATS

Totes les demés cases

NO PODEN garantitzarles

I com que devia un any, són divuit mil pessetes.

Que no es pot negar que són moltes pessetes.

Dilluns de la setmana passada, van jugar al camp de l'«Espanol» un equip de futbolistes format per pilotaris de «Novetats» i un de periodistes esportius.

Els organitzadors del partit, senyors Fontanito i Fina, deien a tots els que havien de jugar que es tractava de fer broma i que l'equip de «Novetats» estaria format pels jugadors més vells.

Però a l'hora de la veritat va resultar que els pilotaris eren tots joves, i com que són uns xicots que estan molt entrenats i són d'allò més forts, va resultar que els periodistes van jugar a córrer contra una gent que precisament es guanya la vida corrent.

No cal dir que els va tocar el rebre, i que al cap de cinc dies els *niños de la prensa* no es podien tenir drets, encara.

Ah! Que consti que en Fontanito no va jugar.

Coaltar saponinat «Casadesús», de S. Cuixart. Microbicida per excel·lència, té una infinitat d'aplicacions. Flascó, 2'65 ptes.

Gràcies a Déu que ja hem pogut aclarir quines intencions porta en Padron.

El xicot està disposat a jugar al «Sevilla», si li donen els diners que li van prometre.

Però també està disposat a jugar al club que sigui, si és que el traspassen en forma legal, com a persona que és i no com si fos un fardell.

I després encara diran que el canari de la neurastènia no és de bon conformar.

La reaparició d'en Guzman encara no és un fet.

Contra el que fan córrer, sembla que el xicot en té per uns quants

dies, molts més dels que la gent es pensa.

La seva lesió, diuen que és com la d'en Portes, gràcies a la qual el que un dia va anar a parar a l'equip nacional no ha fet mai més res de bo.

Seria una llàstima que en Guzman, que havia sortit tan bon mig-centre, s'hagués de retirar per culpa del genoll.

Sembla que l'«Europa» acabarà de jugar els partits de Lliga als camps del «Barça» i de l'«Espanol», però no fent *sesión continua*, sinó que jugarà al camp on no hi hagi partit.

Ja ho sentirem a dir.

Resulta que l'ingrés d'en Portes al «Barça» va donar lloc a un cas molt xocant. En Portes, desitjós de poder jugar al «Barça», se'n va anar a trobar el senyor Gaspar Ro-

Waters **C**ardona **V**ergara, **1**

sés i li va exposar els seus desigs, fent constar que s'oferia a fer cinc partits de prova, sense cobrar ni un centim.

Això don Gaspar va trobar que estava molt bé, i així ho va comunicar als companys de Directiva, però aquests van trobar que en Portes no es podia admetre i el van refusar.

Vet ací que al cap d'un mes, en Portes, ben informat de com estava la Junta del «Barça», va anar a trobar el senyor X i es va oferir amb les mateixes condicions. I el senyor X va portar l'afer a la Junta, i els seus companys aquesta ve-

gada van trobar que en Portes era molt bo i que convenia molt.

Ja veuen, doncs, el senyor president i els altres si n'estaven de ben avinguts.

A veure si endevinen com anirà la davantera que ha de jugar a Bilbao contra Itàlia?

Doncs serà: Lafuente, Iraragorri, X., Chiri i Gorostiza.

Aquesta X podria molt ben ésser que fos en Bata.

Però un ocellet ens ha assegurat que el més probable és que sigui l'Arocha.

Apa, Angelito, que ja ho celebrem si per cas, oi?

En Zamora i en Sami es compren els barrets a can Tanganelli: Jaume I, 3.

En Padron no va al «Barça». Això ja els ho podem assegurar. En canvi, no podem dir el mateix de «Madrid».

Perquè s'assegura que els madrilenys, a instigació d'en Zamora, l'adquiriran a canvi d'en Garcia de la Puerta i... en Lazcano!!!

Ja veuen si en val de peles en Padron.

Es diu que Ordóñez, el mig de l'«Athletic» madrileny, deixa el futbol per a dedicar-se al cant.

Si nosaltres fóssim directius blaugrana, procurariem, malgrat tot, fer signar aquest xicot per a l'equip del «Barça». Imaginin-se un futbolista així en una assemblea si en faria de bonic! Perquè no cal dubtar que deu fer uns pinyols de *primissimo cartello*!

A Madrid s'està gestionant un homenatge al nostre caríssim Quésada.

De moment no se sent a parlar de trens especials, cosa que ens comença a intranquil·litzar.

Procurarem fer gestions.

A Santander es veu que la crisi futbolística comença a prendre pro-

**SI ES TROBA
INDISPOSAT I
DESITGA PURGAR'SE
RECORDI'S DE**

VEGETALIN

**ES SUAU
EFICAC I DE
GUST MOL
AGRADABLE**

Fronton Novedades

Corts, 638 i Casp, 13

Tots els dies grans partits i "quinielas"

porcions alarmants. Vegin, si no, aquest retall publicat a *El Mundo* de dijous passat:

«Santander.—Hace unos días se declaró la crisis en la Federación Cantábrica. Dimitió la junta por un caso suscitado por el eclipse, que protestó de que el Racing jugara partidos amistosos dentro del radio legal, simultáneamente que se verifican partidos de tercero y del Campeonato amateur, que son organizaciones oficiales.»

Això de que la Junta dimiteixi per una qüestió astronòmica tan insignificant com és un eclipsi, parla amb la major de les eloqüències de com està el futbol en aquella regió.

A Barcelona, en canvi, tot i la crisi—passatgera pel que anem veient—, tenim uns directius que no dimitirien ni amb una posta de sol a les dues de la matinada.

Quan es dirigien en Balaguer, l'àrbitre del partit «Barça» - «San Sebastián», i l'Amadeo, capità dels forasters, cap al quarto, a la mitja part, aquest darrer, amb els ulls sortint-li del cap, li deia.

—Usted s'ha achantao ante el público y nos roba el partido.

I en Balaguer, que és dels que no es queden parats i té una sang freda impròpia d'un andalus, li va contestar:

—A mí no m'achanta ningún público, ni ningún chulo como tú: así es que te callas.

No vàrem poder sentir res més perquè ja havien traspasat el passadís del corredor que va als quartos, però malgrat la nostra xafardia, no poguérem esbrinar com acabà la conversa.

En Torres Ullastres està atabalant a tothom, que ell va ésser el primer àrbitre oficial que hi va haver a Espanya.

Quan li pregunten qui li va donar el títol sense haver-hi col·legi

oficial, diu que en Berrondo li va donar el plàcet.

I a les seves costelles fan broma, perquè no comprenen que pugués ésser el primer àrbitre sense haver-hi un tribunal compost de gent entesa i oficialment constituïda.

També diu que va ésser campió de futbol, amb l'Estrong, de Girona.

Mirats i remirats els nostres arxius, resulta que el futbol, a Girona, no va començar a conèixer-se, per jugar-hi amb tots els ets i uts, fins allà l'any 1909 o el 1910, i sembla que ja en Torres Ullastres feia de mestre, en aquella data, en un col·legi del carrer del Carme.

Aclarim això, perquè, tan campió com és, fins els nanos dels quarts equips s'hi veuen amb cor de fer-hi broma i li diuen el cam-

CAMIONS

Concessionari per a les províncies de Barcelona i Girona: **JOAN FLOTATS**
TAMARIT, 95 i 97 - TELEFON N.º 31506

pió de l'Estrong i l'àrbitre número u.

Si li comencen a perdre el respecte els nanos, està fumut.

Hi ha el propòsit de posar una agència especialitzada a fer cartes per als jugadors que en un moment d'entusiasme facin des de la salsitxa a la botifarra de La Garriga.

Segons el calibre de l'embotit, hi haurà models de diferents tons, des del patètic fins al sorneguer, demanant perdó amb llàgrimes als ulls, o fent la mitja rialla.

Així no caldrà que rumiïn els pseudo-tocinaires, puix que l'endemà, fent la comanda en sortir del camp, ja els diaris tindran la carta-circular.

Coaltar saponinat «Casadesús», de S. Cuixart, és l'indispensable en la higiene del cabell. Evita i treu la caspa.

Abans de començar el partit «Barça»-«San Sebastián», en Sancho desafiava en Pinillo dient que el «Barça» guanyaria i que s'hi jugava deu duros.

En Pinillo va acceptar, i en veure que en Sancho treia la cartera i treia una estampa d'en *Felipe II* i la donava a en García, va despitjar una mica i es va acovardir, amb el natural sentiment d'en Sancho, que volia guanyar deu drets sense gaire feina.

Ara en Sancho ho fa al revés. Abans jugava contra el «Barcelona» i ara hi juga a favor. I això que abans era part integrant de l'equip!

Una d'en Bellamy. Quan, a finals de la temporada passada, va finir el contracte, l'hi renovaren.

Però el cas és que, segons el contracte, li han de pagar el viatge de tornada al seu país.

Això, fins a cert punt, ho trobem bé, si és que el varen enviar a cercar.

No ho trobem tant que, en fer-li la renovació del contracte, marxés cap Anglaterra a passar unes vacances i retornés després, obligant al «Barça» a pagar les despeses del viatge.

I encara és més curiós que el «Barça», amb aquell bé de Déu d'administradors i tècnics, s'hi avingues.

Perquè des del moment que el contracte es renovava i subsistia el motiu de la seva estança a Barcelona, no hi havia el per què pagar-li el viatge d'anada i tornada a la pèrfida Albí.

En Castells està que bufa amb el «xut» que li vàrem dedicar la setmana passada.

Per acabar de fer el pes, en diem una altra d'ell.

Diumenge passat estava contemplant un partit d'un quart amb un equip que no era de la casa.

Carrer Jaume I, 11: Telèfon 11655

La cosa es va embolicar una mica i sembla que va haver-hi un *conato* d'agressió. El cas és que en Castells, amb tota l'amplada d'espàtlla que té, tenia una cosa que els gitanos en diuen canguelo i nosaltres en diem por. Devia veure que les coses es posaven malament, i va optar per retirar-se prudentment per por que no li fessin un estropici al físic.

Per acabar-li els quartos, ara tots li fan brometa, i en Castillo, sempre que el veu, li pren la cabellera, ja que fa veure que el pren per l'heroi de Cascorro.

Fins en Mariano s'hi veu amb cor.

Sembla que els jugadors del «Barça» han començat a escatir certes coses referents al control, per dir-ho suaument, o mena d'espionatge de què foren objecte durant la passada dictadura (volem dir Junta).

Sembla que els fa fortor d'agafat cada vegada que passen per la secció on es reuneixen en Torres Ullastres i els altres corifeus, i fins hi ha hagut jugador que volia proposar calar-hi foc, esventar les cendres i desinfectar-ho amb lisol.

I el curiós del cas és que les sospites que tenien es van confirmant, puix que un ex-directiu és qui ha posat al corrent de certes coses als jugadors.

En «Llagosta», el diumenge passat, degut a què el senyor Rosés va donar una regadora del més pur estil Lluís XIV, a en Bellamy, va fer les vegades d'entrenador.

Quan ja estaven 4 a 1, en Torres Ullastres, que frisava per ficar la

—Fixa't, en Lluís: avui va amb una de nova.

—Sí, noia: des de que els homes porten el coll Simplex CAMPEON, estan irresistibles i castigadors.

SIMPLEX

Es l'únic coll elegant, pràctic i de més duració.

cullerada, es va dirigir a en Sami i li va dir:

—Escolta, Pep. Hauries de fer jugar en Ramon d'extrem-esquerra, en Bestit de mig-ala i en Sagi d'interior. Fixa't, en Ramon està cansat.

En Sami se'l va mirar de reüll i amb tot el carinyo del seu cor (és la seva debilitat) li va contestar:

—Si en Ramon està cansat, també ho estan els altres.

De quina manera i amb quina veu més amable l'hi devia dir, que en Torres Ullastres va girar cua sense contestar i dubtant de les seves dots de pseudo-entrenador.

Així l'ensenyaran a no embolicar-se.

Els del *Mundo Gráfico* volen eclipsar els de *La Noche* posant epígrafs equivocats.

En el d'aquesta setmana hi ha una foto que diu:

«El Sevilla està a punto de ser batido.»

I, efectivament, es veu en Maurici i l'Alcoriza amb en Florensa a terra.

Quan els tinguem ensenyats, llavors plegaran!

El dijous passat, en Sami fou objecte de l'extracció d'un queixal tan gros i de tan difícil extracció, que fou precis anar al seu domicili, i el doctor Ortínez i el doctor Travieso necessitaren cloroformitzar-lo, ja que el flemó que tenia feia tres

dies que no el deixava ni menjar.

Per això no ha pogut anar a Santander, malgrat les ganes que ell en tenia.

Per cert que en despertar-se, el primer que va fer, en no sentir-se dolor, va ésser dir que el deixessin aixecar i que li donessin teca, ja que feia tres dies que no menjava.

Suposem que a hores d'ara ja deu haver fet la pau del tot.

Està ja tan escarmentat i és tan aprensiu, que quan fou l'hora de donar-li una injecció, es dirigia al doctor Ortínez i li deia:

—Escolta, ja veuràs: d'això no n'havíem parlat. On me la donaràs?

Amable, el doctor li deia:

—Senyala el lloc.

I en Sami estenia la mà i senyalava la cuixa d'en Forns.

Preguem al Casal dels Esports que tinguin cura de fixar-se en la pissarra on assabenten als socis dels actes que es faran durant el mes.

No s'hi val a escriure allò!

Veïrem dos avisos que deien:

«Gran reunió del Barsa» i «Grop Trasillo», que són definitius. L'esport no està renyit amb la gramàtica. Ei! Ens pensem.

A Madrid, es veu que amb els jugadors també els passa per l'estil dels d'ací.

De resultes de la pèrdua del partit en el propi camp amb l'«Arenas», els ha acabat d'aclaparar, i s'ha sabut que, malgrat haver-los portat a l'Escorial la vigília del partit, s'havien passat, la majo-

Fernando, 2, Entlo.: Tel. 18721

The i Elixir Pujol

PURGANT I DESINFECTANT

De venda en Farmàcies, Drogueries, Centre d'Específics i Herboristeries

PREPARAT EN EL LABORATORI

PRODUCTOS PUJOL, S.A.

SANT PERE MARTIR, 6 - TELEFON 75373

BARCELONA (G.)

ria de jugadors, tota la setmana de *juerguecita en juerguecita* i de ball de disfresses a un altre ball.

—Esgotats per les nits de *jolgorio* i castigant a tort i a dret, damunt l'herbei del camp feien llàstima en veure com quedaven fets uns cataplasmes.

Semblava que fossin veterans retirats i que jugaven un partit per compromís.

Es veu que per tot arreu passa per l'estil. Si fa o no fa, com ací.

Amb motiu de la dimissió del microscòpic Vila, han circulat diverses opinions.

Uns opinaven que retiraria la dimissió l'endemà, altres l'endemà passat i altres al cap de tres dies. Sortosament, no hi havia ningú que s'atrevis a opinar que no retiraria la dimissió.

Els precedents no fallen mai.

...I l'altre dia, en anar, el microscòpic Vila, per entrar a casa seva, va trobar un paper clavat a la porta, que deia:

«Se recomienda ver la obra estrenada ayer, titulada «Hace como que se va y vuelve, o la cena en El Canari de La Garriga».

Coaltar saponinat, «Casadesús» del doctor S. Cuixart és el desinfectant ideal par a la pell i les mucoses. No irrita i no és tòxic.

Perquè es convencin que en Vila és un home formidable, només els direm que presidint la reunió dels milers setè, vuitè i novè, va representar l'escena de l'Assemblea de *L'Honor del Barri* i els socis varen acabar que no sabien per quina mar navegaven.

Un èxit!

En la reunió de milers celebrada al Casal dels Esports, en Piera estava nerviós per saber el que acordaven, però com que es donava vergonya d'entrar, enviava de tant en tant la seva senyora a veure què passava.

—No parlen de rebaixa de sous?

...I si la seva senyora li deia que no, l'home respirava satisfet i fa-

—Escolta, noi: on podria berenar bé?

—Caram, quina pregunta! Vagi al QUIOSC de CANALETES i per seixanta cèntims li donaran un estupend sandwich de La Garriga i una copa de sidra. Es ideal!

llava sense remissió els trumfos que tirava en Fontanet.

Que consti que en Costa de la Federació també està tot animadet i està disposat a presentar-se per regidor.

Ara ens expliquem aquest davassall d'intervius amb el retrat que han aparegut aquests dies.

El senyor Vintré ens ha enviat una amable lletra, rectificant el que dèiem nosaltres la setmana passada, respecte la confecció de l'equip, el «miquel» del senyor Rosés i la dotzena de mocadors.

Com que no tenim certificat de l'espia i no volem tenir ningú enfadat, no tenim cap inconvenient a dir que no n'estem segurs.

Arreglant qüestions, som els amos.

Un retall d'*El Mundo* que val totes les pessetes:

«Cuthbert ha manifestado que tiene fe ciega en la eficacia de las coquillas contra los golpes bajos y que se propone habituarse a ella para no pelear jamás sin su buena compañera.

»Cuthbert, que posee un magnífico café-restaurant en Sheffield, ha expuesto la coquille en dicho establecimiento.

»N. de la R.—Es una lástima que la noticia no precise, si Cuthbert ha incluido en menú de su restaurant los «oeufes... a la coquille». Perdón, lector.»

Per nosaltres, estan perdonats.

b' hora del correu

E. M. M.—Per l'estil s'endavina que vostè no és cap neòfit. Ja es veu que vostè ha escrit molt i que sempre li han enviat al cove.

Pere Pidolaire.—Infecte! L'home que és capaç de dir el que vostè diu és un fill de la Gran Bretanya. I perdoni l'expressió.

Cagliostro.—Les xafarderies són aprofitables. De les tres, dues passaran a la posteritat mercès a l'art de Gutenberg.

Voltel.—Ai, caram! Vaja, home, vaja! Nada...! Apa, de boranit!

L'Astrònom del cuiro.—Perquè no digui, li reproduïrem uns quants versets:

«De mig-ala fa en Martí,
que és ex sabadellense;
sembla que de vegades fa l'ense,
però és un noi molt fi.
Mig-centre Guzman el Bueno.
Ja és internacional,
no és pas tan alt com un pal,
però tampoc fa de sereno.
Mig-ala esquerra, Castillo.
Molts diuen que és un gran brut,
però jo dic tururut,
ho fa com en Pepe Hillo.»

Té facilitat i no té manies. Que Déu li conservi totes dues coses i un bon pensament per no haver de viure de la poesia.

Sir Westigador.—Ens fa por que si publicàvem aquella crònica hi hauria raons.

El C. Ramon (Vic).—Pot intentar-ho.

Dos i dos i dos.—Benvingut, admirat amic de la «Penya Germanor»! Nosaltres el salutem, o el caludem, o el zalodem... Després de llegir la seva crònica, ja no sabem el que ens diem.

Carbesuda.—Vegi el que diem al del pis de sobre, multipliqui-ho per cinc, posis tranquil i vagi-se'n a l'escullera a caçar musclos amb mandró.

R. P.—Les dues inicials corresponen a un mateix o són dos? R. i P. estaria molt millor.

COSTA: Asalto, 45. — Barcelona

CASA SIBECAS

ARTICLES PER A SPORT
ARIBAU, 35 TELÉFON 32915

**RON
BACARDI**

«El globus blau-grana, alleugerit de pes, prova d'enlairar-se magestuosament»